

»Očekávej od Boha velké věci a také pro něj velké věci vykonej.«
William Carey

Kroky
K OSOBNÍMU
OŽIVENÍ

Naplnění Duchem svatým

HELMUT HAUBEIL

ZKUŠENOST SE 40 DNY

Vše začalo seminářem „Kroky k osobnímu oživení“. Tehdy se ve mně probudila touha prožít Boha ve všedním životě. Doslechla jsem se o 40 dnech modliteb a pobožností. Hned mi bylo jasné, že toto dobrodružství chci také zažít. Ve skutečnosti jsem ale nevěděla, do čeho se to pouštím. Najít si vhodného partnera k modlitbám (což je součástí tohoto programu) nebylo těžké. Výzva však pro mě spočívala v tom, abychom si během celých těch 40 dní našli společný čas. Jako zdravotní sestra mám totiž nepravidelnou pracovní dobu, o čemž jsem předtím nepřemýšlela. Přesto Bůh mému rozhodnutí od samého počátku žehnal.

Doslova toužebně jsem očekávala tyto vzácné minuty každého dne, kdy jsme hovořili o tomto tématu a vroucně prosili o Ducha svatého. Zjistili jsme, že modlitby v našem životě něco způsobily, a to jsme si nemohli nechat pro sebe. Nedalo nám, abychom o tom při každé příležitosti nevyprávěli. Důležité pro mě bylo motivovat ke stejné zkušenosti i druhé a toto působení se neminulo účinkem. Mnohý člen sboru se nakazil naším nadšením. Rychle se vytvořily další modlitební dvojice. Každý týden jsme se těšili, až si budeme moci vyprávět, co jsme zažili. Tento „virus“ nakazil i mnoho našich mladých.

40 dnů skončilo příliš rychle, ale my jsme nechtěli a ani nemohli prostě jen tak přestat. S knihou „Maranatha: Der Herr kommt“ („Maranatha: Pán přichází“) od Ellen G. Whiteové jsme v našich pobožnostech pokračovali. A Bůh na sebe nenechal dlouho čekat. Ještě během oněch 40 dnů nám daroval nádherné vyslyšení modlitby. Někdo, za koho jsme se v těchto dnech obzvláště modlili, navázal opět kontakt se sborem. Radost byla veliká.

Lidé v mém okolí se pro mě stávali stále důležitějšími. Moje přání přiblížit druhým lidem Boží lásku sílilo. Můj život se změnil. Mnozí z nás se začali vzájemně lépe poznávat i chápat. Mnozí přijali účast na životě dalšího člověka a jsou zde jeden pro druhého. Společenství má teď pro mě úplně jiný význam.

Knihy 40 dnů modliteb a zamyšlení od Dennise Smithe mi byla velkou pomocí. Najít si partnera k modlitbám a zažít Boha je snazší, než se prve zdálo. Lidé, kteří nám leží na srdci, nám za to budou vděční.

Hildegard Welker, sbor Crailsheim, je zdravotní sestrou na chirurgii

► Z BWgung č. 6/2012, str. 30, mírně zkráceno

Vydavatel:

Helmut Haubeil v spolupráci s nakladatelstvím Advent-Orion, Československou unií, Českým sdružením, Moravskoslezským sdružením a Slovenským sdružením Církve adventistů sedmého dne

1. vydání: květen 2015

@ 2015 by Helmut Haubeil

Produkce:

Konrad Print & Medien, www.konrad-medien.de

Snímky: Henry Stober

Koncepce:

Simon Eitzenberger, agentur@desim.de

Pokud není uvedeno jinak, je v citovaných biblických verších použit český studijní překlad.

Kontakt:

Helmut Haubeil

D-83043 Bad Aibling / Oberbayern

Tel.: +49 (0)8061 4900712

helmut@haubeil.net

Objednávky v Německu:

Konrad Print & Medien – Wertvoll leben

Im Kiesel 3

D-73635 Rudersberg / Württ.

Tel.: +49 (0)7183 309 98 48

www.wertvollleben.com *nebo* www.stashop.de

Objednávky v České republice:

Martin Dejmek

CZ-62300 Brno

Tel.: +420 607 100 909

martin.dejmek@gmail.com

Kroky
K OSOBNÍMU
OŽIVENÍ

Naplnění Duchem svatým

HELMUT HAUBEIL

OBSAH

7

KAPITOLA 1

CO JE JÁDREM NAŠICH PROBLÉMŮ?

*Existuje duchovní příčina našich problémů?
Je touto příčinou nedostatek Ducha svatého?*

25

KAPITOLA 2

NAŠE PROBLÉMY LZE VYŘEŠIT – JAK?

*Jak se můžeme stát radostnými a silnými křesťany?
Jak naplní Duch svatý náš život?*

35

KAPITOLA 3

V ČEM MŮŽEME OČEKÁVAT ROZDÍLY?

*Co získáváme díky životu v Duchu svatém?
Co ztrácíme, když neprosíme o Ducha svatého?*

51

KAPITOLA 4

KLÍČ K PRAXI

*Jak mohu v praxi uskutečnit a prožít řešení, které má pro mě Bůh?
Jak se může člověk modlit tak, aby si byl po modlitbě jistý, že ho Duch svatý naplnil?*

63

KAPITOLA 5

JAKÉ MÁME ZKUŠENOSTI?

Osobní zkušenost a zkušenost sboru, sdružení, unie

73

DODATEK

CO JE JÁDREM NAŠICH PROBLÉMŮ?

Existuje duchovní příčina našich problémů? Je touto příčinou nedostatek Ducha svatého?

Je v pozadí našich problémů nějaká duchovní příčina?

14. srpna 2011, když jsem byl v Kandergrundu v Bernské vysočině, jsem náhle pochopil jednu důležitou souvislost. Rozpoznal jsem duchovní příčinu, proč ztrácíme část naší mládeže. Velice mě to zasáhlo. Pomyslel jsem na své děti a svá vnoučata. Od té chvíle jsem se tím začal intenzivně zabývat.

Nyní jsem přesvědčen, že stejná duchovní příčina stojí v pozadí mnoha našich problémů, a to problémů osobních, problémů ve sborech i v církvi. *Touto příčinou je nedostatek Ducha svatého.*

Je-li tomu tak, měli bychom se tím zabývat přednostně. Odstraněním či výrazným omezením této příčiny bychom si mohli ušetřit mnohé problémy, *nebo je i vyřešit.*

Co říkají o tomto nedostatku jiní:

- ▶ **LEROY E. FROOM:** „Jsem přesvědčen, že [nedostatek Ducha svatého] je náš největší problém.“¹

¹ Leroy E. Froom, *The Coming of the Comforter* (Hagerstown, 1949), str. 94

- ▶ **DWIGHT NELSON:** „Naše církev vyvinula až příliš obdivuhodné formy, plány a programy. Dokud si však nepřiznáme svůj **duchovní bankrot** [nedostatek Ducha svatého], který ovládl mnohé z nás kazatelů a odpovědných vedoucích, nikdy ze svého formálního křesťanství nevyjdeme.“²
- ▶ **GARRIE F. WILLIAMS:** „Zdá se, že ve všedním životě mnoha adventistů i v životě sborů hraje Duch svatý jen velice podřadnou roli – pokud vůbec nějakou roli hraje ... A přitom je to základ radostného, přitažlivého a plodného života křesťana.“³
- ▶ **A. W. TOZER:** „Kdyby byl dnes církvi odebrán Duch svatý, 95 % toho, co děláme, by pokračovalo dál a nikdo by nepostřehl rozdíl. Kdyby byl Duch svatý odebrán novozákonní církvi, 95 % toho, co vykonávali, by ustalo a každý by si toho rozdílů povšiml.“⁴

Příčiny nedostatku

Bible dává tuto odpověď: „... nemáte... protože nežádáte. Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně [v tělesném smyslu, Ř 8,5-7]“ (Jk 4,2.3).

Vyzývá nás Ježíš, abychom prosili o Ducha svatého?

V Bibli je jedno neobyčejné místo, kde nás Pán Ježíš důrazně vybízí, abychom prosili o Ducha svatého. Neznám žádné jiné místo v Bibli, kde by nám Ježíš kladl něco na srdce s takovou naléhavostí. Toto místo se nachází v L 11,1-13, kde Ježíš učí své učedníky modlit se. Vrcholem tohoto vyučování jsou verše 9-13:

„A já vám pravím: **Žádejte**, a bude vám dáno, **hledejte**, a naleznete, **tluče**, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo **žádá**, dostává, a kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno. Což je mezi vámi takový otec, že když ho syn **požádá** o chléb, podá mu kámen? Nebo o rybu, že mu místo ryby podá hada? Nebo požádali o vejce, podá mu štíra? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho **žádají**.“

2 Hrs. Helmut Haubeil, *Missionsbrief Nr. 34 (Bad Aibling, 2011)*, str. 3

3 Garrie F. Williams, *Erfüllt vom Heiligen Geist (Lüneburg, 2007)*, Cover

4 Dr. S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben (Andrews University)*, PPP Folie 2

Ježíš používá v tomto krátkém úryvku pětkrát sloveso „prosít“. Potom ho nahrazuje a zesiluje tím, že dvakrát použije sloveso „hledat“, které vyjadřuje aktivní činnost, a ještě dvakrát slovesem „tlouci“, což je rovněž aktivní jednání. Nedává nám tím snad jasně najevo, že máme něco podniknout? Poslední sloveso „prosít“ má v řečtině průběhový tvar. To znamená, že nemáme prosit jen jednou, ale máme prosit neustále. Ježíš zde nejen činí tyto prosby velice naléhavými, ale také očekává, že budeme běžně prosit. Z toho je zjevné, že nám podle Ježíšova přesvědčení něco podstatného chybí. Ježíš nás zde jasně upozorňuje na to, že bezpodmínečně potřebujeme Ducha svatého.

Tím, jak často Ježíš použil tato slovesa a jaká zvolil přirovnání, nám mistrovským způsobem poukázal na naši velkou potřebu neustále prosit o Ducha svatého. Tato část jeho vyučování modlitbě je jedinečná. Jde tu o nejvyšší Boží dar, takový, který s sebou přináší i všechny ostatní dary. Je to Ježíšův korunovační dar jeho učedníkům a je jasným důkazem jeho lásky.

Dal nám Ježíš během svého života na zemi vhodný příklad?

„[Ježíš] denně přijímal křest Ducha svatého. Na úsvitu každého dne jej Otec probouzel a naplnil jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem.“ (PM 68) Jako pokračování této výzvy našeho Pána nás nabádá apoštol Pavel, abychom se „nechali stále znovu naplňovat Duchem“⁵. Vidíme, že je to nezbytná každodenní zkušenost. Pro duchovní život a růst křesťana je důležité být naplněn Duchem svatým každý den.

Už nějakou dobu se modlíme a prosíme o oživení. To je velmi cenné. Ellen Whiteová řekla: „To, co dnes sbory potřebují, je naplnění Duchem svatým.“ (7MR 267) „Proč nehladovíme a nežízníme po daru Ducha svatého, když jeho prostřednictvím můžeme obdržet sílu? Proč o tom nemluvíme, proč se za to nemodlíme, proč o tom nekážeme?“ (8T22)

Nejde však jen o to, modlit se za oživení, ale – jak říká Mark Finley – jde také o to abychom „**uplatnili prvky oživení v praxi**.“⁶ Smím tě pozvat ke společné cestě k osobnímu oživení? To u mnohých povede k mocnému a naplněnému životu.

5 Johannes Mager in, *Unser größtes Bedürfnis*, Hrsg. Werner E. Lange, (Lüneburg, 2011) str. 42

6 Mark A. Finley, *Belebe uns neu (Lüneburg, 2011)*, str. 25

Nejprve chceme analyzovat problém. A chceme to provést důkladně. Jinak totiž hrozí nebezpečí, že změnu nebudeme považovat ani za důležitou ani za potřebnou a cennou. Potom chceme uvažovat o Božím řešení, které nám nabízí obrovské požehnání. A nakonec o tom, jak to můžeme uskutečnit a prožít.

Nedostatek Ducha svatého u nás určitě neznamená, že všechno, co jsme vykonali a co konáme, je zbytečné. Existovaly a stále existují velmi dobré plány a programy. Pán jistě požehnal i naše lidské úsilí. Jak by se ale zlepšily výsledky i celá situace, kdybychom žili zcela nebo alespoň více v Duchu svatém? To ví jedině Pán. Vše by směřovalo do budoucnosti, kterou formuloval T. Blackbaby takto:

„On [Bůh] by toho prostřednictvím svého lidu, který je mu odevzdáný, dosáhl za šest měsíců více, než bychom mohli udělat bez něj za 60 let.“⁷

Jde o to, abychom se pod Božím vedením vydali ihned tou správnou cestou a v tomto díle dosáhli vysokého stupně efektivity. Právě tak tomu je, když jsme naplněni Duchem svatým.

TŘI SKUPINY LIDÍ A JEJICH OSOBNÍ VZTAH K BOHU

V každé z těchto tří skupin se vyskytuje mnoho rozdílů v závislosti na výchově, charakteru, sebevýchově, věku, kultuře, vzdělání atd. Avšak při vši rozdílnosti jsou možné jen **tři základní postoje vůči Bohu**:

- ▶ Žádný vztah – Bible takového člověka nazývá **přirozeným** člověkem
- ▶ Plný, opravdový vztah – Bible takového člověka nazývá **duchovním** člověkem
- ▶ Částečný nebo zdánlivý vztah – Bible takového člověka nazývá **tělesným** člověkem

Tyto tři skupiny jsou popsány v 1 K 2,14-16 a 1 K 3,1-3. Dnes vynecháme přirozeného člověka. Ten žije ve světě. Jen se krátce podíváme na obě skupiny uvnitř církve, abychom mohli rozeznat, kde především se skrývá problém. Přitom je nejdůležitější, abych poznal, ke které z těchto skupin patřím já sám. Toto pozorování nám pomůže určit si

⁷ Henry T. Blackaby, *Den Willen Gottes erkennen und tun* (Kassel, 2002), str. 31

vlastní diagnózu. Chceme tak sledovat svůj vlastní život, a ne život druhých lidí.

Označení „přirozený“, „duchovní“, „tělesný“ v Božím slově není žádným hodnocením. Pouze popisuje osobní vztah člověka k Ježíši Kristu.

1. Duchovní a tělesní lidé jsou v církvi

Tyto dvě skupiny jsou nám představeny převážně v 1 K 2 a 3 a také v Ř 8 a v G 5 a 6. Povšimněme si, že u obou skupin je **kritériem náš vztah k Duchu svatému**. Důvodem je, že podle Božího ustanovení je Duch svatý naším jediným spojením s nebem. „*Srdce však musí být nejprve otevřeno vlivu Ducha svatého, než bude moci obdržet Boží požehnání.*“ (Ellen G. White, Leuchtende Spuren, Hamburg 1959, str. 69)

2. Duchovní člen církve

Přečtěme si nyní 1 K 2,15.16: „**Duchovní člověk** však posuzuje všechno a sám není od nikoho posuzován. Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? **My máme mysl Kristovu.**“ Iz 40,13: „*Kdo vystrojil Hospodinova ducha, kdo byl jeho rádce a poučil ho?*“

Duchovní člověk je opravdový křesťan. Je nazván „duchovním“, protože je naplněn Duchem svatým. Středem jeho života je Ježíš. Duchovní člověk se od základu a zcela odevzdal Ježíši a denně toto odevzdání potvrzuje tím, že se každé ráno zasvětil Ježíši Kristu, a to ve všem, čím je a co má. Má dobrý a rostoucí vztah s Duchem svatým. V poselství Laodicejským je označen jako „teplý“ nebo „horký“, v podobnosti o deseti pannách jako „opatrný“. Římanům 8 a Galatským 5 o něm mluví ještě více. Žije svůj život „v hojnosti“ (J 10,10; ČEP) nebo, jak to vyjádřil Pavel: „... abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.“ (Ef 3,19; Ko 2,9)

3. Tělesný člen církve

Člověk může být členem církve jen krátce nebo už dlouho a přitom být stále tělesným člověkem. Kdybys k svému překvapení zjistil, že jsi pořád ještě tělesným křesťanem, nehněvej se kvůli tomu, ale naopak - raduj se, protože máš možnost tento stav okamžitě změnit. Díky životu v Duchu svatém prožiješ velikou radost.

1 K 3,1-3: „*A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete, neboť **jste stále ještě tělesní.** Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení, zdali nejste tělesní a nežíjete **jen po lidsku?***“

Někteří se domnívají, že do této skupiny patří jenom lidé, kteří žijí v těžkém hříchu. To je však jen jedna z mnoha nuancí v této skupině. Uvnitř obou skupin jsou velké rozdíly.

Pavel oslovuje tělesné lidi „*bratři*“. To dokazuje, že se jedná o **členy církve**. Pavel k nim „*nemohl mluvit jako k duchovním*“ lidem, což znamená, že ještě **nebyli naplněni Duchem svatým, nebo byli nim naplněni, ale ne dostatečně**. Musel k nim mluvit „*jako k nedospělým v Kristu*“. Dává tím najevo, že ve víře nedorostli tak, jak měli. Člověk může mít velké znalosti Bible, a přesto ještě nemusí být duchovně dospělý. Duchovní růst souvisí s naším úplným odevzdáním se Ježíši a s trvalým životem v Duchu svatém.

Sem můžeme zařadit i mnohé děti, které vyrostly v církvi. Možná nemají větší problém s navštěvováním sboru. Chtějí následovat Ježíše, mají rozsáhlé znalosti Bible, ale občas nevědí, že důvěra v Ježíše zahrnuje úplné odevzdání se jemu. Tak tomu bylo i u mě.

Mnozí tělesní křesťané pociťují ve svém životě víry určitou nespokojenost, zklamání, nesmyslnost nebo trvalou zátěž.

Jiní si už na takový stav zvykli nebo se s ním vyrovnali a jsou s ním spokojeni. Možná říkají: „Jsme prostě hříšníci! S tím se nedá nic dělat.“

A zase další tělesní křesťané mají rádi nadšení. Těší je, že poznali biblickou pravdu. Tělesně smýšlející členové církve mohou být velmi aktivní, a mohou dokonce zaujímat vedoucí pozice v místním sboru nebo v církvi. Mohou dokonce konat velké věci pro Pána Boha.

M 7,22.23: „*Mnozí mi v onen den řeknou: „Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.“*“

V čem byl problém? Ježíš řekl, že je nezná. Neměli s Kristem pravý vztah, ale jen zdánlivý. Buď svůj život Ježíši neodevzdali, nebo mu odevzdání nezůstali. Ježíš nepřebýval svým Duchem v jejich srdcích. Neměli tedy s Kristem osobní vztah. „*Podobně se i člověk může navenek připojit ke Kristu, a přitom mu může chybět skutečné vnitřní spojení na základě víry.*“ (TV 433) Kdy v nás není Kristus? Četl jsem o

tom velice vážná slova. Dříve než je zmíním, bych rád upozornil na to, že díky životu v Duchu svatém můžeme být vysvobozeni od toho, co teď budeme číst:

*„Duch, který je opakem Kristova Ducha, by bez ohledu na vyřčená slova Krista popíral. Lidé mohou Krista zapírat pomluvami, nerozumnými, nepravdivými a nevlídnými slovy. Mohou ho zapírat i tím, že nechtějí nést břemena, která život přináší, nebo si libují v hříšných zábavách. Zrazují jej i tím, že se přizpůsobují světu, chovají se nezdvůřile, příliš si zakládají na vlastních názorech a vlastní spravedlnosti, rádi pochybují, dělají si zbytečné starosti a zůstávají v temnotě. **Tím vším dokazují, že nemají Krista ve svém srdci.**“ (TV 226-227)*

To se však může díky Boží milosti rychle změnit. K tomu se vrátíme v druhé a ve čtvrté části.

Proč je odevzdání života, úplné odevzdání se Bohu tak důležité?

Boží slovo říká: *„Vybízáím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste vydali svá těla v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu.“* (Ř 12,1)

„Bůh nás chce vyléčit, vysvobodit nás [z tyranie našeho vlastního já; z neustálého otročení hříchu]. To však vyžaduje úplné přetvoření, obnovu celé naší podstaty, musíme se cele odevzdat Pánu.“ (CK 31)

Na naše první a základní odevzdání se Pán odpovídá znovuzrozením (J 3,1-21). Poté jde o to, abychom v tomto odevzdání setrvali (J 15,1-17). Více o tom v druhé kapitole.

Morris Venden o odevzdání života říká:

„Částečné odevzdání není pravé odevzdání ... Člověk se nemůže odevzdat Kristu jen trochu, stejně jako žena nemůže být jen trochu těhotná. Člověk se buď odevzdal, nebo neodevzdal. Neexistuje nic mezi tím.“⁸

O každodenním odevzdání čteme u Ellen G. Whiteové:

„Za své děti přijme [Bůh] jen lidi, kteří budou spolupracovat s Kristem a vyznávat: Pane, vše, co mám, i vše, čím jsem, patří tobě.“ (TV 332)

Člověk tedy může být v církvi, a přesto být ztracen. Jaká tragédie! (O tom hovoří i podobnoství o 10 pannách.)

Proč je tak těžké poznat tělesného křesťana?

Tělesný křesťan žije život, který je naplněný „náboženstvím“, a tak často ani nepozná, že mu schází to rozhodující: vnitřní, zachraňující společenství s Bohem. Nesmí-li Kristus zcela určovat náš život, potom zůstane prakticky stát přede dveřmi a klepe (Zj 3,20). A říká: Pokud se to nezmění, vyplivnu vás.

A ještě něco tu hraje roli: Díky pevnému základu našeho učení, které zcela spočívá na Bibli, máme nezvratná přesvědčení. I tak ale chceme zůstat otevření dalšímu poznání. Máme jistotu, že to, čemu věříme, je pravda. To nás okouzluje. Máme velice dobré znalosti. Říkáme správné věci. Proto je tak těžké rozpoznat problém tělesnosti. Nehraje také určitou roli, jestli jsem skutečně někdy žil v Duchu svatém? Pokud ne, jsem pak vůbec schopný postřehnout rozdíl?

Jeden kazatel napsal: „Právě mi volala jedna sestra, která se účastnila našich 40 dnů modliteb. (Více o 40 dnech modliteb v kapitole 5.) Řekla, že jí to změnilo život. **Celý život se sama sebe ptala, co vlastně chybí v jejím životě víry, a teď už to věděla, co to je: Duch svatý.** Přál bych si, abys slyšel její svědectví. Vyprávěla, jak si poprvé v životě uvědomuje, že má vztah s Bohem ... Také jiní si už povšimli změny v jejím životě.“⁹ Zde je vidět, že si sice můžeme všimnout, že nám něco chybí, ale nevíme, co. Mnozí touží po něčem víc, ale nevědí, co to je a jak to mohou získat.

Jsem vděčný za to, že v 1 K 3,1-3 se čtyřikrát opakuje slovo „ještě“ (PBK). *„Neboť jste stále ještě tělesní.“* Tato věta nám ukazuje, že je možné, aby se tělesný člověk stal duchovním. Nikdo nemusí zůstat tělesným člověkem. Tím, že je v církvi, má velkou šanci tento stav poznat a změnit. O tom, jak se člověk může stát duchovním, budeme hovořit později.

Dalším aspektem je řevnivost a svár, nebo jak říká Bible: *„... je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení...“* Takové chování je pro Pavla důkazem, že tělesní členové církve nežijí z Božího Ducha, ale jednají lidsky – stejně jako ostatní lidé. Svědčí to o tom, že napětí v církvi vychází

8 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), str. 51

9 E-mail, který dostal H. Haubeil dne 15. února

především od tělesně smýšlejících členů? (Ju 19) Nebyly snad sváry i mezi farizeji a saduceji v Ježíšově době? To znamená, že už tehdy existovalo napětí mezi konzervativci a progresivními. Jedni brali všechno velmi přísně a druzí spíše volněji. Obě skupiny byly přesvědčeny, že Bibli vykládají správně a zastávají správný postoj. Ježíš nám však ukazuje, že jak jedni, tak i druzí byli tělesní, tj. nebyli naplněni Duchem svatým. Totéž se může přihodit i dnes. I konzervativní křesťané mohou být tělesní.

Naneštěstí dnes na lidi zčásti pohlížíme jako na konzervativní, nebo jako na liberální/progresivní. Výhoda přitom je, že pozorovatel sám z toho vyjde dobře. Při biblickém rozdělení na „tělesné nebo duchovní“ jsme ovšem znovu vyzýváni provést duchovní inventuru. A měli bychom ji udělat pro naše vlastní dobro. - Uvažme, co Boží slovo tak jasně říká v Ga 6,7.8:

„Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své tělo, z těla sklídí zkázu; kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný.“

Tělesný člověk by chtěl následovat Ježíše a líbit se mu, ale neodevzdal mu celý svůj život, nebo – pokud tak učinil – se nějak vrátil k starému způsobu života (Ga 3,3; Zj 2,4.5). To znamená, že chce – možná nevědomky – žít **současně** podle Boží vůle i podle svých vlastních představ. Jenže to nejde. Takto si vlastně nakonec určuje svůj život sám. Sedí tedy na příslovečných dvou židlích. Může Pán v takovém případě dát Ducha svatého? Jk 4,3 na to odpovídá: „*Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně...*“ Došel jsem k závěru, že jsou zde míněny prosby v tělesném smyslu. Kdyby Bůh takovéto prosby vyslyšel, cožpak by tím neposílil jen vlastní „já“, tedy ego člověka? A tak žije tento člen církve z běžných lidských sil a schopností. Ve Zjevení 3,16 je označen jako „vlažný“, u Matouše 25 jako „bláznivý“.

Proč označuje Ježíš tělesné členy církve jako vlažné?

Čím to je, že mnozí křesťané nemají zkušenost s Duchem svatým? Abychom si mohli zodpovědět tuto otázku, musíme nejprve považovat o fenoménu laodicejské církve. Proč označil Ježíš věřící v této církvi jako vlažné? On sám dal jasné upozornění: „*Hle, stojím u dveří...*“ (Zj 3,20) Ježíš se nenacházel ve středu života věřících, ale vně: Stál venku přede dveřmi. Proč nevstoupil dovnitř? Protože ho nepo-

zvali. On si sám vstup nezjedná, protože respektuje naše svobodné rozhodnutí.

Proč věřící nechávají Ježíše stát venku? To má mnoho nejrůznějších příčin a důvodů. Někteří věří na čistě intelektuální rovině, na úrovni svého poznání, stejně jako znalec Písma Nikodém, a nechápou, o co vlastně v životě křesťana jde (srov. J 3,1-10). Pro jiné je cena následovnictví příliš vysoká, museli by se vzdát příliš mnoha věcí, jako „bohatý mládenec“ (srov. Mt 19,16-24). Následovat Ježíše znamená sebezapření a ochotu změnit svůj život (srov. Mt 16,24.25), úplné odevzdání se Bohu (Ř 12,1). Člověk může nechat Ježíše stát venku i z pouhé nedbalosti kvůli nedostatku času věnovanému osobnímu společenství s ním.

Opakují: Ježíš odůvodňuje vlažnost ve Zj 3,20 slovy: „Hle, stojím u dveří...“ Ježíš se tedy nenachází ve středu života člověka, ale vně nebo jen na okraji. Vlažnost se proto týká osobního vztahu s Kristem. V jiném směru tedy dotyčná osoba vůbec nemusí být vlažná.

Příklad: Muž se může nadmíru věnovat svému zaměstnání a přitom zanedbávat svou manželku. Angažuje se v práci, ale je vlažný v manželském vztahu. Člověk může být dokonce velmi aktivním členem sboru, pilným vedoucím sboru či kazatelem nebo předsedou církve, a přesto být vlažný ve svém vztahu ke Kristu. Může vykonávat tolik úkolů, že zanedbává svůj osobní vztah s Kristem. **To je vlažnost, která se chce obejít bez Ježíše.** Nejtragičtější ovšem je, když je člověk natolik zaměstnán prací pro Pána (aktivitami v církvi, ve sboru a misijní činností), až samotného Pána tohoto díla úplně opomine.

PODOBENSTVÍ O DESETI PANNÁCH

Na co poukazuje Ježíš v podobenství o deseti pannách, pokud jde o duchovní a tělesné členy církve?

- ▶ Všechny 10 byly panny
- ▶ Všechny měly čistou biblickou víru
- ▶ Všechny měly lampy
- ▶ Všechny měly Bibli
- ▶ Všechny šly naproti ženichovi
- ▶ Všechny očekávaly příchod
- ▶ Všechny usnuly

Všechny si připravily lampy a **všechny lampy hořely; avšak hořící lampy spalují olej. Spotřebovávají energii.** Zanedlouho pět panen zjistilo: Naše lampy dohasínají. Lampy, které hořely jen krátce, nám ukazují, že pět bláznivých panen asi mělo trochu Ducha svatého. Nebyl ho však dostatek. Oleje bylo příliš málo. To byl jediný rozdíl!

Když těchto pět panen později přišlo a chtěly vejít dovnitř, řekl jim Ježíš: „... **neznám vás.**“

Tento Ježíšův výrok nám ukazuje, že náš osobní vztah s ním má co do činění s Duchem svatým. Kdo se nenechá naplnit Duchem svatým, k tomu se Ježíš nepřizná. V Ř 8,8.9 je psáno: „*Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou ... Jestliže však někdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.*“

Skutečně, opravdový osobní vztah s Ježíšem máme jedinečně skrze Ducha svatého. V 1J 3,24 je psáno: „Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh [Ježíš] v něm; že v nás zůstává, **poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.**“ Tedy jistota, že jsem naplněn Duchem svatým, je současně jistotou, že jsem v Ježíši a on ve mně.

Přesně tuto zkušenost měla i sestra, která se zúčastnila 40 dnů modliteb. Skrze přítomnost Ducha svatého v jejím životě prožila tento vztah s Bohem úplně jinak a této změny si povšimli i jiní. Jedna sestra z jižního Německa napsala, když si prostudovala tuto brožuru: „Tato brožura se mi spolu s pokyny z knihy „40 dnů - zamyšlení a modlitby k přípravě na Ježíšův druhý příchod“ od Dennise Smithe stala v životě velkým a dlouho očekávaným požehnáním. Jako mnoha jiným bratrům a sestrám i mně a jedné sestře z našeho sboru připadalo, že nám v životě víry stále něco chybí. Teď jsme však mohly zakusit, jak Ježíš vstoupil do našeho života a začal nás měnit. Mění nás i nadále a krok za krokem nás přitahuje k sobě.“¹⁰

Největší tragédií tělesného křesťana je, že nezíská věčný život, pokud se jeho stav nezmění. Ř 8,9b: „*Jestliže však někdo nemá Kristova Ducha Kristova, ten není jeho.*“

¹⁰ E-máil z 31. 3. 2013

Trváme na tomto: Hlavní rozdíl mezi duchovním a tělesným členem církve souvisí s Duchem svatým. Duchovní křesťan je naplněn Duchem svatým. Tělesný křesťan Duchem svatým naplněn není, nebo jím není naplněn dostatečně.

Pokud zjistíš, že jsi tělesným křesťanem, nehněvej se. Bůh ti nabízí lék: Ducha svatého.

V mnoha kruzích je Duch svatý příliš zdůrazňován, jiní ho naopak opomíjejí. Kéž nás Pán vede cestou biblického středu.

SROVNÁNÍ: PRVOTNÍ CÍRKEV – CÍRKEV DOBY KONCE

Když porovnáme prvotní církev s naší dnešní církví, nemůžeme si nepovšimnout, že prvotní církev se musela skládat převážně z duchovních lidí. Skutky apoštolů ukazují, že to byl důvod jejich skutečného a rychlého růstu. Neměli žádné pomůcky, měli však Ducha svatého. My máme hojnost výborných pomůcek, ale nedostatek Ducha svatého.

Připomeňme si ještě jednou, co řekl A. W. Tozer: „Kdyby byl dnes církvi odebrán Duch svatý, 95 % toho, co děláme, by pokračovalo dál a nikdo by nepostřehl rozdíl. Kdyby byl Duch svatý odebrán novozákonní církvi, 95 % toho, co vykonávali, by ustalo a každý by si toho rozdílů povšiml.“¹¹

Naučili jsme se obejít se bez Ducha svatého?

Skládá se dnes naše církev převážně z tělesných křesťanů?

Jsme proto tak bezmocní a bez šance na vítězství? Souvisí tělesný postoj s tím, že zažíváme velice slabý růst církve v mnoha oblastech? Vyplyvají závažné problémy v mnoha oblastech z tělesného postoje? Stále více budeme pozorovat, že v jádru je naším osobním a společným problémem nedostatek Ducha svatého. Na osobní úrovni to můžeme s Boží pomocí rychle změnit. O tom je druhá kapitola této knihy.

¹¹ Dr. S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben (Úvod do duchovního života)*, (Andrews University), PPP Folie 2

Můžeme to tedy shrnout takto: Být tělesný znamená žít z běžných lidských sil a schopností, kdy člověk nemá Ducha svatého nebo ho nemá v dostatečné míře.

HLAVNÍ PŘEKÁŽKA TĚLESNÉHO KŘESŤANSTVÍ

Vysokou etiku Bible – milovat svého nepřítele, každému všechno odpustit, překonávat hříchy atd. – je možné uskutečnit jedině v síle Ducha svatého, nikdy v lidské síle. Proto je hlavním problémem tělesného křesťanství život ve vlastní síle. Jen ve své vlastní síle nemůžeme konat Boží vůli. K tomu si přečteme několik biblických textů:

Iz 64,5: „...všechny **naše** spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.“

Jr 13,23: „Cožpak může Kúšijec změnit svou kůži, anebo leopard svoje skvrny? [Ne!] Pak také vy dokážete konat dobro, když jste si zvykli páchat zlo.“

Ez 36,26.27: „Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. ... a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.“

Ř 8,7: „Proto že opatrnost těla jest nepřítelkyně Bohu; nebo zákonu Božímu není poddána, aniž hned může býti.“ (BK) „Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu.“ (ČEP) „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, **ba ani nemůže.**“ (ČSP)

Ellen G. Whiteová to říká jasně a trefně:

„Ten, kdo se snaží dostat se do nebe svými vlastními skutky tím, že dodržuje zákon, se pokouší o nemožné. Člověk nemůže být spasen bez poslušnosti, **ale jeho skutky by neměly vycházet z něho samotného. Kristus by v něm měl působit, že chce i čini, co se mu líbí.**“¹²

Myslím, že tyto odkazy nám dostatečně ukazují, že bez Ducha svatého nejsme schopni plnit Boží vůli. Jde o to, že se rozhodneme pro Boží vůli a Bůh nám dá sílu ji plnit. Takové chápání učení o ospravedl-

¹² Ellen G. White, *Review and Herald (www.egwwritings.org)*, 1. července 1890

nění z víry je nesmírně důležité a osvobozující. Nemůžeme se mu zde však věnovat dopodrobna.

CO SE MŮŽE STÁT, KDYŽ SE SNAŽÍME DĚLAT NĚCO, CO PŘESAHUJE NAŠE SÍLY?

Co se může stát, když často zjišťuji: To nedokážu! Už jsem zase se-lhal!? Myslím, že důsledkem bude určitý stupeň zklamání.

Domnívám se přitom, že tento problém se více projevuje u mladší generace než u starší. Starší lidé jsou ještě silně zvyklí na vědomí zodpovědnosti a poslušnosti v rodině, ve škole a v zaměstnání. Proto je zklamání tolik nerozčiluje jako mladé. Problém se však vyskytuje stejnou měrou u starších i u mladších lidí. Mladý člověk ho jen vidí zřetelněji. Základním problémem každého tělesného křesťana, ať už si to uvědomuje nebo ne, je, že kráčí po cestě víry ve své vlastní síle.

Jeden se modlí intenzivněji o Boží pomoc a možná se rozhodne více se snažit. Jiný si může pomyslet: Třeba to nemusím brát tak přísně. Začne na věci nahlížet volněji a cítí se svobodněji. Ještě další prostě hodí víru za hlavu a skutečně se pak může cítit lépe. Problém je pouze tento: Tato zdánlivě dobrá řešení jsou špatná řešení, neboť dříve nebo později dojde „k nejhoršímu“. Správná cesta je brát vážně všechny Boží řady, protože nám je Bůh dal z lásky pro naše dobro. K tomu však potřebujeme Boží sílu. Správné je žít v síle Ducha svatého s rostoucí radostí, motivací, silou, užitečností a vítězstvím.

Klíčový problém

Myslím, že jsme poznali, že se to týká především tělesných křesťanů. Je nám krok za krokem jasnější, proč Ježíš nechce mít žádné vlašné následovníky? Dávají špatný příklad, přičemž mnozí o tom sami vůbec nemají tušení.

V knize „Kristus, naše spravedlnost“ se dočteme:

„Avšak formalismus je něco nanejvýš klamného a zhoubného. Je to skryté, nepředvídané úskalí, na kterém církev v průběhu staletí už tolikrát málem ztroskotala. Pavel nás učí a varuje, že „vnější forma zbožnosti“ (2 Tm 3,5) bez Boží moci [bez naplnění Duchem svatým] je

*jedním z nebezpečí posledních dnů. Nabádá nás, abychom upustili od takového pohodlného postoje sebeklamu.“*¹³

Možné faktory tělesného křesťanství

Faktory nebo příčiny, které vedou k tělesnému křesťanství, mohou být následující:

1. **NEVĚDOMOST** – Zabývali jsme se příliš málo naléhavostí „života v Duchu svatém“ nebo jsme nenalezli klíč k jeho praktikování.
2. **NEVÍRA NEBO MALÁ VÍRA** – Naplnění Duchem svatým předpokládá úplné odevzdání života Ježíši Kristu. Tomu může rovněž bránit nevědomost, ale i strach, že nás Pán povede jinak, než si přejeme. Znamená to, že nedůvěřujeme dostatečně Boží lásce a moudrosti.
3. **MYLNÉ NÁZORY** – Člověk se může domnívat, že je naplněn Duchem svatým, přestože ve skutečnosti tomu tak není nebo alespoň ne v dostatečné míře.
4. **PŘÍLIŠNÁ ZAMĚSTNANOST** – Člověk je natolik zaneprázdněn, že mu nezbývá téměř žádný nebo dokonce vůbec žádný čas na pěstování vztahu s Kristem. Nebo si člověk čas udělá, a přesto vztah s Bohem nenaváže.
5. **SKRYTÉ HŘÍCHY**, popř. chybějící náprava – to se projevuje podobně jako zkrat, to znamená, že není žádné spojení s Boží silou.

Děkujeme našemu Pánu, že se nyní jako adventisté sedmého dne zbýváme více oživením. Děkujeme také proto, že každý tělesný křesťan se může stát velmi rychle duchovním křesťanem. To je obsah další části.

Otázky za otázkou

Rozhodující otázkou je, zda jsi naplněn Duchem svatým nebo ne. Ale kdy je člověk naplněn Duchem svatým? Jaké jsou pro to nutné předpoklady? Jaké má život v Duchu svatém pozitivní důsledky? A co když se člověk mylně domnívá, že je naplněn Duchem svatým?

¹³ Arthur G. Daniells, *Christus unsere Gerechtigkeit (Kristus, naše spravedlnost)* (Hamburg, 1962), str. 20

NAŠE PROBLÉMY LZE VYŘEŠIT – JAK?

*Jak se můžeme stát radostnými a silnými křesťany?
Jak naplní Duch svatý náš život?*

Ježíš říká: „Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ (J 15,4) „Zůstat v Kristu znamená [za prvé] neustále přijímat jeho Ducha a [za druhé] cele se odevzdat jeho službě.“ (TV 433)

Rozhodující je, že se (zpravidla) denně zasvětíme Bohu, a sice ve všem, čím jsme a co máme, a že navíc denně znovu ve víře prosíme o naplnění Duchem svatým.

PROČ JE ZAPOTŘEBÍ ODEVZDÁVAT SVŮJ ŽIVOT JEŽÍŠI KAŽDÝ DEN?

U Lukáše 9,23 Ježíš říká: „Chceli kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a **každý den** vezme svůj kříž a následuje mne.“

„Následování Ježíše vyžaduje obrátit se z celého srdce a toto obrácení obnovovat každý den. I když naše odevzdání při obrácení bylo bezvýhradné, nebude nám k ničemu, pokud ho neobnovíme každý den.“

Nést kříž neznamena, že máme každý den těžkosti. Znamená to zde: zřící se každý den svého já a radostně a dobrovolně se ve všem podřídit Ježíši – jako Pavel, když o sobě řekl: „*Denně umírám...*“ (1 K 15,31). Když někdo v Ježíšově době nesl kříž, potom byl odsouzen k smrti a šel na popraviště.

Svůj tělesný život jsme dostali při narození. Pro zachování života, síly a zdraví obvykle každý den jíme. Duchovní život jsme dostali při znovuzrození. Abychom si zachovali tento duchovní život a byli duchovně silní a zdraví, je stejně tak potřebné starat se **každý den** o vnitřního člověka. Pokud se tak neděje jak v tělesném, tak i v duchovním životě, budeme slabí nebo nemocní anebo zemřeme. Nemůžeme jít do zásoby ani nemůžeme dostat do zásoby Ducha svatého.

Ellen G. Whiteová říká:

„*Následování Ježíše vyžaduje obrátit se z celého srdce a toto obrácení obnovovat **každý den**.*“¹⁴ „*I když naše odevzdání při obrácení bylo bezvýhradné, nebude nám k ničemu, pokud ho neobnovíme **každý den**.*“¹⁵ „*Zasvěť se Bohu hned ráno, to ať je tvá první činnost. Modli se: „Přijmi mě, Pane, celého jako své vlastnictví. Kladu všechny své plány k tvým nohám. Použij mne dnes ve své službě. Zůstaň ve mně a dej, abych celé své dílo dokonal v tobě.“ Tak se modli každodenně. Každé ráno se posvěť Bohu pro nadcházející den. Předlož mu všechny své plány, aby svou prozřetelností určil, které se mají uskutečnit a které nikoli. Tak vkládej každý den svůj život do rukou Božích a tvůj život se bude stále více a více utvářet podle života Kristova.*“ (CK 48)

Morris Venden říká:

„*Pokud jsi až dosud nevěděl o potřebě každodenního obrácení, může ti tento poznatek přinést do života opravdový zlom. Ellen G. Whiteová ujišťovala: „Pokud hledáš společenství s Ježíšem a každý den se obrátíš ... utichnou všechny tvé nářky, zmizí všechny tvé těžkosti a vyřeší se všechny matoucí problémy, kterým čelíš.“*“¹⁶

Zůstat s Ježíšem skrze každodenní obnovu našeho odevzdání se je stejně tak důležité, jako přijít k němu na začátku.

14 Hrs. Francis D. Nichol, *Adventist Bible Commentary*, sv. 1 (Hagerstown, 1976), str. 1113

15 Ellen G. White, *Review and Herald* (www.egwwritings.org), 6. leden 1885

16 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), str. 72

Morris Venden dále říká: „Každodenní spojení s Kristem vede ke stálému odevzdání se – ke spoléhání se na něj v každé chvíli.“¹⁷

Můžeme si být jisti, že když každé ráno vědomě odevzdáme svůj život Ježíši, děláme to, co si on přeje, protože řekl: „Pojďte ke mně...“ (Mt 11,28) a: „... toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“ (J 6,37)

Pán je ochoten vykonat pro nás velké věci. „Neměli bychom se snažit získat vítězství skrze množství, ale skrze neustálé odevzdávání se Ježíši. Měli bychom postupovat vpřed v jeho síle a důvěřovat mocnému Bohu Izraele.“¹⁸ (Viz Za 4,6.)

Velký vliv, kterým Bůh může skrze nás působit, jestliže žijeme v plném odevzdání se, popsal John Wesley těmito slovy: „Bůh může s jedním člověkem, který se mu zavázal na 100 %, vykonat více, než s celou armádou mužů, kteří se mu zavázali jen na 99 %.“¹⁹

Ellen G. Whiteová napsala:

„Za své děti přijme [Bůh] jen lidi, kteří budou spolupracovat s Kristem a vyznávat: Pane, vše, co mám, i vše, čím jsem, patří tobě.“ (TV 332) „Lidé, kteří zasvěcují Bohu svoji duši, tělo i svého ducha, budou stále dostávat novou tělesnou i duchovní sílu ... Duch svatý působí v jejich srdcích a myslích mocnou silou. Boží milost narůstá, rozmnožuje jejich schopnosti a dokonalý příklad božské povahy jim pomáhá při záchraně lidí... Navzdory své lidské slabosti jsou schopni konat skutky Všemohoucího.“ (TV 528)

Tolik tedy k tématu „každodenní zasvěcení“ neboli „odevzdání se“ či „odevzdání života“ nebo „obrácení“.

Proč máme prosit každý den o nové naplnění Duchem svatým?

Když prosím o naplnění Duchem svatým, prosím tím Ježíše, aby při mně zůstal. Ježíš totiž ve mně přebývá prostřednictvím Ducha svatého. Proč ale musím prosit každý den? V 2 Ko 4,16 čteme jednu důležitou větu:

„... ten vnitřní [člověk] se však **den ze dne obnovuje.**“

Jak se děje toto vnitřní obnovení den ode dne? Děje se skrze Ducha

svatého, jak je psáno v Ef 3,16-19: „Aby vás podle bohatství své slávy **posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku**, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce,... a [abyste] tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží.“

Z toho vyplývá:

- ▶ Zpravidla je zapotřebí modlit se každý den o nové naplnění Duchem svatým.
- ▶ Tak bude Kristus žít v nás.
- ▶ Dá nám sílu podle bohatství své slávy pro našeho vnitřního člověka. Boží síla je nadpřirozená síla.
- ▶ Bůh nám dá do srdce svou lásku.
- ▶ A to je cesta k životu ve vsí plnosti Boží (J 10,10; Ko 2,10).

Další vzácný text se nachází v Ef 5,18: „... **naplňujte se Duchem.**“ Všimněme si, že toto je více než jen rada. Je to Boží příkaz. Náš Bůh od nás očekává, že budeme chtít žít v Duchu svatém. Odborníci na řečtinu říkají, že tento text doslova říká – zde cituji Johannese Magera: „**Nechávejte se neustále a opakovaně naplňovat Duchem svatým.**“²⁰

Apoštol Pavel to píše Efezským v 5. kapitole, přestože v 1. kapitole ve verši 13 napsal: „V něm i vy, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium své záchrany, a když jste uvěřili, v něm jste byli zapečetěni zaslíbeným Duchem Svatým.“ Efežtí tedy obdrželi Ducha svatého. Přesto pro ně přetrvávala potřeba. „Aby vás posílil mocí skrze Ducha“ a „... naplnění buďte Duchem“ neboli „Nechávejte se neustále a opakovaně naplňovat Duchem svatým.“

Ellen G. Whiteová říká:

„Každý Boží pracovník musí **denně** prosit o naplnění Božím duchem.“²¹

Na jiném místě nám Pán jejím prostřednictvím říká: „Kdo je osloven Písmem svatým, Božím slovem, a chce následovat jeho učení, musí se **denně** učit **přijímat** [novou] horlivost a **novou duchovní sílu**, která je

17 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), str. 17

18 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), str. 72

19 Dr. S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben (Úvod do duchovního života)* (Andrews University), PPP Folie 14

20 Hrsg. Werner E. Lange, *Unser grösstes Bedürfnis* (Naše největší potřeba) (Lüneburg, 2011), str. 42

21 Hrsg. Werner E. Lange, *Unser grösstes Bedürfnis* (Naše největší potřeba) (Lüneburg, 2011), str. 50

k dispozici každému pravému věřícímu v daru Ducha svatého.“²²

Dále říká: „Každý den máme následovat Krista. Bůh nám nenabízí pomoc pro zítřek.“ (TV 197)

Na jiném místě: „Potřebujeme trvalé spojení s Boží pomocí, abychom mohli postupovat kupředu. Možná máme určitou míru Božího Ducha, ale skrze modlitbu a víru bychom měli stále **usilovat o jeho větší díl.**“²³

Našel jsem ještě tato pozoruhodná slova: „**Každý den potřebuješ křest láskou, který ve dnech apoštolů vedl všechny k jednotě srdce a duše.**“²⁴

Ř 5,5 nám ukazuje, že Boží láska je rozlita v našich srdcích skrze Ducha svatého. Na totéž poukazuje Ef 3,17. Každodenní křest Duchem (naplnění Duchem svatým) současně způsobí každodenní křest láskou (naplnění Boží láskou agapé). A navíc – podle Ga 5,16 – moc hříchu bude zlomena.

VÝZNAM OSOBNÍCH POBOŽNOSTÍ

Jaký význam mají osobní pobožnosti, když je tak důležité odevzdat se Ježíši každý den a prosit o naplnění Duchem svatým?

Každodenní pobožnosti a svěcení soboty jsou základem duchovního života.

Nyní jsme si vyslechli texty a citáty. Poukazují na to, že vnitřní člověk je obnovován den ode dne. **To vrhá jasné světlo na velký význam našich každodenních osobních pobožností.**

Základem celé bohoslužby ve svatyni byla ranní a večerní zápalná oběť. V sobotu se konala navíc i sobotní zápalná oběť. (Nu 28,4.10) Jaký význam má zápalná oběť?

„Zápalná oběť představovala úplné odevzdání se hříšníka Pánu. Člověk si pro sebe nic neponechal, všechno patřilo Pánu.“²⁵

„Hodiny určené k ranní a večerní oběti se pokládaly za posvátné a staly se pak v celém židovském národě dobou pro bohoslužby ... Tato jejich zvyklost je křesťanům příkladem ranní a večerní modlitby. Bůh odsuzuje pouhé obřady bez pravého nábožného ducha, shlíží však v

velkým potěšením na ty, kdož ho milují a sklánějí se před ním ráno i večer, aby prosili o odpuštění za spáchané hříchy a žádali požehnání.“ (PP 258)

Chápeme, že každodenní pobožnosti jsou spolu se sobotou základem duchovního života? Je nám tedy jasné, že jde o každodenní úplné odevzdání se Ježíši Kristu, kterého zveme, aby v nás přebýval skrze Ducha svatého?

Ten, kdo s Bohem netráví žádné tiché chvíle nebo jen málokdy, nebo jeho pobožnosti nejsou dostatečné, bude možná posílen jen jednou týdně během bohoslužby. To je podobné, jako když se člověk nají jen jednou za týden. Když to porovnáme: Není absurdní chtít jíst jen jednou týdně? Neznamená to, že křesťan, který nevěnuje pravidelně čas osobním pobožnostem, je tělesný?

To také znamená, že ten, kdo by v tomto stavu zůstal, není zachráněn. Pokud jsme tělesní, může být taková pobožnost jen povinným cvičením. Jsme-li duchovní, stává se stále více potřebou.

Před lety jsem četl knížku „Byl jsem gangster“ od Jima Vause. Byl to zločinec, který se obrátil. Vyznal upřímně své hříchy – např. křivou přísahu, krádež atd. Přitom prožil veliký Boží zásah. To na mě udělalo velký dojem. Řekl jsem si: Mně se daří v každém ohledu dobře, ale takové zkušenosti neprožívám. V jedné modlitbě jsem potom řekl Pánu: „Otče v nebesích, já chci také vyznat všechny své hříchy, kterých jsem si vědom a které mi ještě ukážeš. Kromě toho budu vstávat o hodinu dříve a budu se modlit a číst v Bibli. Potom uvidím, jestli zasáhneš i u mne.“

Buď Bohu vzdána chvála a dík! On zasáhl. Od té doby je zvláště ranní pobožnost spolu se sobotou základem mého života s Bohem.

Jestliže se denně odevzdáme Bohu a denně se necháme naplnit Duchem svatým, změní se náš život k lepšímu. To se děje při našich osobních pobožnostech.

22 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes (Lüneburg, 2006)*, str. 260

23 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes (Lüneburg, 2006)*, str. 243

24 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes (Lüneburg, 2006)*, str. 243

25 Fritz Rienecker, *Lexikon zur Bibel (Wuppertal, 1964)*, str. 1017

UCTÍVÁNÍ V DUCHU A V PRAVDĚ

Pouvažujme krátce o záležitosti uctívání. V posledním Božím poselství lidem jde o uctívání Stvořitele v protikladu k uctívání šelmy (Zj 14,6-12). Vnější znakem uctívání je sobota (uctívání Stvořitele). Vnitřní postoj uctívání nám ukazuje J 4,23.24 (ČEP): „*Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.*“

Uctívat v Duchu znamená uctívat jistě a vědomě, ale také být naplněn Duchem svatým. **Uctívat v pravdě** znamená žít v plném odevzdání se Ježíši, který je zosobněná pravda. Ježíš říká: „*Já jsem ... pravda.*“ (J 14,6) Máme tedy - díky tomu, že Ježíš v nás přebývá - žít podle Božího slova a jeho přikázání, neboť on řekl: „... *tvoje slovo je pravda.*“ (Jan 17,17 ČEP) a v Ž 119,142 (ČEP) je psáno: „...*tvůj Zákon je pravda.*“ Pokud nežijeme v uctívání nyní, nehrozí nám nebezpečí, že v rozhodující chvíli selžeme? To bude velký problém pro všechny tělesné křesťany.

Myslím si, že všichni chceme s Boží pomocí dělat pokroky a růst v našem poznání. Je však možné, že v cestě kupředu bránil mnohým z nás následující chybný názor.

KŘEST A DUCH SVATÝ

Někteří se domnívají, že jsou naplněni Duchem svatým, protože jsou pokřtěni a je tedy všechno v pořádku a nic víc není třeba. D.L. Moody k tomu říká: „*Protože byli jednou naplněni, myslí si mnozí, že budou naplněni po celý život. Ale moji přátelé, my jsme děravé nádoby. K tomu, abychom byli naplněni, je potřeba, abychom zůstávali po celou dobu přímo u zdroje.*“²⁶

Ellen G. Whiteová k tomu říká:

„Ve všech případech, kdy je křest pokládán za důkaz daru Ducha, je kající se hříšník ukolébán v tělesné jistotě. Spoléhá se výhradně na svůj křest jako na znamení Boží přízně. Křest a nikoliv Duch v jeho srdci je pro něj „zárukou“ nebo vysvědčením...“²⁷

²⁶ D. L. Moody: *They found the Secret*, str. 85,86; citováno v: „10 dnů – modlitby a pobožnosti...“ od Dennise Smithe, str. 23

²⁷ Garrie F. Williams, *Erfüllt vom Heiligen Geist* (Naplněný Duchem svatým) (Lüneburg, 2007), str. 58

Ano, křest je významné rozhodnutí a odpovídá Boží vůli. Má a zachovává si svůj velký význam. Avšak neměli bychom pohlížet na jednu událost v minulosti jako na důkaz toho, že jsme naplněni Duchem svatým. Jde spíše o to, jestli teď vím a zakouším, že jsem naplněn Duchem svatým.

Někteří lidé dostali Ducha svatého předtím, než byli pokřtěni, např. Kornelius a jeho lidé nebo také Saul. Jiní obdrželi Ducha svatého až **po křtu**, např. Samařané nebo 12 mužů v Efezu. Je však jedno, jestli k přijetí Ducha svatého došlo před, při nebo po křtu. Rozhodující je, že jsme ho vůbec obdrželi a že nyní přebývá v našem srdci. Není rozhodující, co se stalo v minulosti, ale to, jak jsem na tom teď, dnes?

Mohu snad ještě jednou připomenout: Svůj tělesný život jsme dostali při narození. Při tomto životě se udržujeme každodenním jídlem, pitím, pohybem, spánkem atd., jinak bychom už dávno nebyli mezi živými. V duchovní oblasti platí přesně tytéž zákony jako pro tělo. Skrze Ducha svatého jsme získali nový život, a to při svém úplném odevzdání se Kristu.

Myslím, že se všichni shodneme na tom, že je zpravidla nutné starat se **každý den** také o vnitřního člověka. Pokud to nebudeme dělat, utrpíme politováníhodné následky. Nemůžeme se najíst do zásoby a stejně tak nemůžeme obdržet do zásoby Ducha svatého. Myslím, že se máme každý den odevzdat Kristu a že máme každý den pozvat Ducha svatého do svého života.

Obě záležitosti slouží jen jednomu účelu; jsou to dvě strany jedné mince: mít osobní vnitřní vztah s Kristem. Svým odevzdáním se mu dávám a prosbou o Ducha svatého ho zvu do svého srdce. 1 J 3,24 (také J 14,17.23) nám mimo jiné ukazuje, že Ježíš v nás přebývá skrze Ducha svatého: „*Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.*“

PŮSOBNÍ DUCHA SVATÉHO

„*Když se Boží Duch zmocní srdce, změní celý život. Člověk se zbavuje hříšných myšlenek, zřídá se zlých skutků; na místo hněvu, závisti a hádek nastupuje láska, pokora a pokoj. Smutek se mění v radost a ve tváři se zrcadlí nebeské světlo.*“ (TV 105-106)

Život v Duchu svatém s sebou nese ještě mnoho dalších významných kladů, ale život bez něj má veliké nedostatky a ztráty. Rozdíl

mezi životem s Duchem svatým a životem bez něj bude podrobně vylíčen v kapitole 3.

JSEM NAPLNĚN DUCHEM SVATÝM?

Polož si, prosím, následující otázky týkající se tvého naplnění Duchem svatým²⁸:

- ▶ Je možné v mém životě pozorovat působení Ducha svatého? Např. v tom, že se Ježíš jako osoba stal pro mě skutečně významným a živým? (J 15,16)
- ▶ Začínám slyšet vnitřní hlas Ducha svatého a rozumět mu? Může mě vést ve velkých i malých rozhodnutích mého života? (Ř 8,14)
- ▶ Vyrostl ve mně nový druh lásky k druhým lidem? Dává mi Duch svatý jemný soucit a hlubokou starost o lidi, které bych normálně nevyhledával jako přátele? (Ga 5,22; Jk 2,8.9)
- ▶ Prožívám stále znovu, jak mi Duch svatý pomáhá jednat s mými bližními? Dává mi božský Pomocník například správná slova, která zasáhnou srdce člověka, který má starosti a trápení?
- ▶ A dává mi Duch svatý sílu, abych představoval druhým Ježíšův život a přiváděl je do Ježíšova království?
- ▶ Zažívám, jak při mně Pomocník stojí, když se modlím, a jak mi pomáhá správně předkládat Bohu ty nejhlubší pocity mého srdce?

Když si tyto otázky promyslíme, uvidíme, jak velkou máme potřebu růst v Duchu svatém, lépe ho poznat a více ho milovat.

²⁸ Catherine Marshall, Der Helfer (Pomocník) (Erzhausen, 2002), str. 24

V ČEM MŮŽEME OČEKÁVAT ROZDÍL?

Co získáváme díky životu v Duchu svatém? Co ztrácíme, když neprosíme o Ducha svatého?

TĚLESNÝ VERSUS DUCHOVNÍ KŘEŠŤAN

Následky **tělesného křesťanství** pro jednotlivce jsem už částečně zmínil. Vykazují mimo jiné následující znaky:

- ▶ Člověk v tomto stavu není spasen. (Ř 8,6-8; Zj 3,16)
- ▶ V člověku nepřebývá Boží láska – láska agapé (Ř 5,5; Ga 5,22); je odkázán pouze na svou lidskou lásku; moc hříchu není zlomena (Ga 5,16).
- ▶ Člověk nedostal sílu podle bohatství Boží slávy (Ef 3,16.17).
- ▶ V člověku nežije Kristus (1 J 3,24).
- ▶ Člověk nepřijal sílu k svědectví o Ježíši (Sk 1,8).
- ▶ Člověk jedná lidským způsobem (1 K 3,3), takže může lehce vyvstat rivalita a napětí.
- ▶ Bude pro něj zpravidla těžší přijmout napomenutí.
- ▶ Jeho modlitební život může vykazovat nedostatky.
- ▶ Člověk má jen lidské schopnosti k tomu, aby druhým lidem odpuštěl a nehněval se na ně.

Duchovní křesťan prožívá plnost Boží:

*„Aby vás podle bohatství své slávy **posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku**, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, **a tak byli naplněni až***

do vsí plnosti Boží. Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků! Amen.“ (Ef 3,16-21)

DŮSLEDKY TĚLESNÉHO KŘESŤANSTVÍ

Mrzí mě, že kvůli mému nedostatku Ducha svatého došlo k ztrátám v mé rodině a v mých sborech v době, kdy jsem sloužil jako kazatel. I v této oblasti se, žel, potvrzuje, že nemůžeme nikoho dovést dále, než jsme my sami. Kromě toho přemýšlejme o tom, že osobní nedostatky jednotlivce v rodině a ve sboru se mohou sčítat nebo i násobit.

A. Děti a mládež

Tělesné křesťanství je živnou půdou pro liberální křesťanský život. Člověk se nevědomky a s dobrým úmyslem snaží dělat to, co nemá, a pak hledá východiska. Je to důvod, proč ztrácíme mnoho našich mladých lidí? Předložili jsme našim dětem a mladým lidem – z nevědomosti nebo z jiných důvodů – tělesné křesťanství? Stali se z nich proto také tělesní křesťané, kteří musí bojovat se zklamáním? Je toto důvod, proč mnozí ke křesťanství přistupují lehkomyšlně nebo přestali chodit na bohoslužby či dokonce odešli z církve?

Jeden starší bratr nedávno vysvětloval svému sboru: „*Problémy, které se dnes vyskytují v našem vlastním životě i v životě mnoha našich mladých lidí, mají důvod: my starší jsme promeškali příležitost porozumět působení Ducha a nechat se jím naplnit.*“²⁹

Ellen G. Whiteová řekla něco skutečně úžasného:

„Uč své děti, že je jejich předností obdržet každý den křest Ducha Svatého. Ať vám Kristus podá svoji pomocnou ruku a zjeví své úmysly. Modlitbou můžete získat zkušenosti, aby vaše služba dětem přinesla plný úspěch.“ (Chuild Guidance 69)

Naučili jsme své syny modlit se. Ale naučili jsme je prosit každý den v modlitbě o Ducha svatého? Nebo jsme to nevěděli ani my sami?

²⁹ Garrie F. Williams, *Erfülltsein vom Heiligen Geist – Wie erfahren wir das?* (Lüneburg 2007), str. 8

Moje manželka a já jsme to tehdy nevěděli. Jsem vděčný za to, že Pán přehlédli čas nevědomosti. Jaké to však způsobilo ztráty?

Jak nádherné děti budou mít duchovní rodiče, když se i ony každý den zasvěti Ježíši a budou prosit na modlitbě o Ducha svatého.

B. Atmosféra – Boží láska nebo „jen“ budete na sebe navzájem milí?

Jak se bude lišit atmosféra manželství a rodiny, sboru a církve u tělesných a duchovních křesťanů, když schází Boží síla k vedení disciplinovaného života, když chybí Boží láska a není zlomena moc hříchu, nebo když jsou z Boží milosti tyto vlastnosti k dispozici?

Konzervativní tělesní křesťané tíhnou ke kritice. To není dobré. Ačkoliv musíme hovořit o dobrých Božích nařízeních, měli bychom současně pamatovat na to, že zásadní změny nastanou jen tehdy, když přijdou zevnitř.

Liberálové mají zase sklon brát to volněji a přebírat světské metody. Ani toto nemůže Bůh požehnat.

Joseph Kidder zjišťuje, že sbory jsou na tom dnes všeobecně takto: „*Neúčast, povrchnost, světskost, nepřítomnost štědrosti, vyhoření kazatelů, odchod teenagerů odcházejí z církve, slabá sebekázeň, plány bez opravdového základu nebo výsledku, chronický nedostatek silných a angažovaných mužů.*“³⁰

Kořeny našeho problému spatřuje v nedostatečném spojení s Ježíšem (J 15,1-5) a v přílišném spoléhání se na lidské úsilí (Za 4,6). Také on vidí řešení v životě v Duchu svatém (Sk 1,8).

Ježíš nám dal nové přikázání:

„*Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedny k druhým.*“ (J 13,34.35)

Milovat jako Ježíš znamená: milovat Boží láskou (agapé). Tu můžeme mít jen tehdy, když jsme naplněni Duchem svatým.

„*Neomezená láska k Bohu a vzájemná nesobecká láska člověka k člověku je nejlepším darem, který nám nebeský Otec může dát. Tato láska není jen chvilkovým vzplanutím, ale božskou zásadou, trvalou mocí. Neposvěcený člověk [to je každý, kdo není naplněn Duchem*

svatým] ji nedokáže projeviti ani probudit. Má ji pouze člověk, v jehož nitru vládne Ježíš.“ (PNL 317)

Myslím si, že je rozdíl v tom, když se „jen“ chováme k sobě mile, nebo když se navíc milujeme Boží láskou. Ellen Whiteová zde poukazuje na důležitou věc:

„*Když bude naší ozdobou mírný a pokojný duch, vyhneme se devadesáti devíti těžkostem ze sta, které tak ztrpčují život.*“³¹

Boží slovo v 1 Te 4,3-8 naznačuje něco o manželském životě. V tomto oddílu jde mj. také o to, abychom v manželství žili v posvěcení a počestnosti, což je zde dáno do protikladu k vášnivě chtivosti pohánů. Trojnásobné upozornění na život v posvěcení a pak také na Ducha svatého nám ukazuje, že život v Duchu svatém má a může změnit i náš manželský vztah. Bůh zamýšlel dát našemu manželskému životu velkou radost a naplnění. Nenaznačuje to snad, že Bůh nám chce pomoci, abychom vůči sobě neprojevovali chtivost, ale láskyplnou něžnost?

C. Nápravná duchovní péče

Bude nápravná duchovní péče nějak ovlivněna tím, když se bude uskutečňovat s nedostatečnou Boží láskou nebo úplně bez ní? Jaká rozhodnutí bude přijímat sbor, který se skládá převážně z tělesných křesťanů, nebo má dokonce tělesného kazatele či představitele? Když myslím zpětně na svou službu, pak mám dojem, že duchovní sourozenci mají sklon přivést padlého k pochopení. A když činí pokání a přizná se, potom duchovní péče dosáhla svého cíle. Tělesní křesťané někdy tíhnou k tomu, že nápravnou duchovní péči používají jako trest, někdy ji dokonce až zneužívají, jako nástroj výkonu moci. (Mt 18,15-17; 1 K 3,1-4; 2 K 10,3; Ju 19)

BOŽÍ PROROCKÉ SLOVO PRO KONEC ČASU

Bůh má ve zvyku zjevovat důležitý vývoj událostí prostřednictvím proroků (Am 3,7). Závažná prorocká poselství pro dobu konce nám dal prostřednictvím Ellen G. Whiteové. Jelikož se v době konce mnohé výrazně liší od dřívějších časů, bylo důležité a potřebné podat

30 Dr. S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben (Andrews University)*, PPP Folie 3+4

31 Ellen G. White, *Zeugnisse für die Gemeinde*, sv. 4, str. 380

doplňující informace z Boží strany. Dnešní jazyk to označuje jako „aktualizace“ (přivést na nejnovější úroveň). Podle výroku Ellen G. Whiteové mají tato poselství svůj význam až do Ježíšova příchodu. Jelikož zahrnují mj. změny životního stylu, pokárání, napomenutí a další, duchovní člověk je přijme snáze než tělesný. (To, že někdo bere vážně tato poselství, však nemusí samo o sobě znamenat, že je duchovní.) V této souvislosti stojí za zamyšlení slova v Dt 18,19: „*I stane se, že toho, kdo neuposlechne má slova, která promluví v mém jménu, toho sám povolám k odpovědnosti.*“

To jasně ukazuje, že pokud jde o poselství pravých proroků, nemáme co do činění s těmito lidmi, ale se samotným Bohem. Všechna Boží přikázání a také pokyny proroků jsou pro naše dobro. Jsou tedy pro nás mimořádně cenné. Proto je jako duchovní lidé můžeme v Boží síle s radostí poslouchat, neboť víme, že to přispívá k úspěchu v životě. „*Věřte Hospodinu, svému Bohu, a obstojíte! Věřte jeho prorokům a uspějete.*“ (2 Pa 20,20)

„*Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohutelní; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.*“ (2 Pa 20,20 ČEP)

PLÁNOVÁNÍ/STRATEGIE

Naším důležitým posláním je hledat dobrá řešení a metody pro úkoly uvnitř církve a v misii. Jde o naše plány a strategie. Účelem je přitom především to, aby byly sbory duchovně posíleny a aby bylo zachráněno více lidí.

Jsem pokřtěný už 65 let a 43 let jsem kazatelem. Vyvinuli jsme mnoho programů a metod. Byli jsme velmi pilní. V této souvislosti musím ale znovu myslet na slova Dwighta Nelsona na shromáždění Generální konference v roce 2005.

„*Naše církev vyvinula až příliš obdivuhodné formy, plány a programy. Dokud si však nepřiznáme svůj duchovní bankrot [nedostatek Ducha svatého], který ovládl mnohé z nás kazatelů a odpovědných vedoucích, nikdy ze svého formálního křesťanství nevyjdeme.*“³²

Stejnou základní myšlenku má Dennis Smith:

„*Nejsem proti plánům, programům a metodám. Avšak obávám se, že jsme se na tyto věci často spoléhali, abychom podpořili Boží dílo.*“

Plány, programy a metody nedokončí Boží dílo. Velcí zvěstovatelé, nádherné křesťanské koncerty, satelitní přenosy nedokončí Boží dílo. Boží Duch dokončí dílo – Boží Duch, který promlouvá a slouží skrze Duchem naplněné muže a ženy.“³³

KŘEST/SPASENÍ

Bible nám ukazuje, že Duch svatý je rozhodujícím předpokladem získávání lidí pro Krista (viz Skutky apoštolů). V Německu jsou na jedné straně stabilně rostoucí sbory, na druhé straně jsou však i sbory, jejichž počet členů zůstává stejný nebo dokonce klesá. Přitom počet členů naší církve v této době vzrostl celosvětově za posledních 60 let dvacetinásobně. Jistě můžeme vyjmenovat mnoho důvodů, proč se situace v Německu takto vyvinula. Ale jedno je pro mě jisté: hlavním důvodem je nedostatek Ducha svatého. Tento problém nás přirozeně velmi zaměstnává. Vyvinuli či upravili jsme mnoho plánů a programů. Z toho vidíme, že nedostatek Ducha svatého vede k velkému nasazení spojenému se ztrátou prostředků a času. Je to tím, že se vydáváme na zbytečné nebo neúspěšné cesty. Tuto situaci nám mohou objasnit dva citáty od Ellen G. Whiteové:

„*Pán nyní nepracuje tak, že by přiváděl k pravdě mnoho lidí, protože v církvi jsou členové, kteří nikdy nebyli obráceni, a také ti, kteří kdysi obráceni byli, ale odpadli. Jaký vliv by měli mít tyto Bohu nezasvěcení [tělesní křesťané] členové na nově obrácené?*“ (6T 371)

„*Kdybychom se pokorili před Bohem a byli laskaví, zdvořilí, taktní a soucitní, pak by bylo sto obrácených k pravdě tam, kde je nyní pouze jediný.*“ (9T 189)

DUCH SVATÝ A ZVĚSTOVÁNÍ

Bůh nám ohledně významu Ducha svatého při **zvěstování** říká: „*Kázání Božího slova by nepřineslo žádný výsledek bez neustálé přítomnosti a pomoci Ducha svatého. Jedině on je skutečným učitelem Boží pravdy. Pravda probouzí svědomí a mění život jen tehdy, uvádí-li ji do srdce Duch svatý. Člověk může představit druhým literu Božího slova, může se seznámit se všemi příkazy a zaslíbeními, ale pokud pravdu*“

32 Hrsg. Helmut Haubeil, *Missionsbrief Nr. 34 (Bad Aibling, 2011)*, str. 3

33 Dennis Smith, *40 Tage – Andachten und Gebet zur Vorbereitung auf die Wiederkunft Jesu (Wien, 2012)*, str. 88

nezasadí do srdce Duch svatý, nikdo nepadne na Skálu a nerozbije se. Ani člověk s nejvyšším vzděláním a mnoha přednostmi nemůže bez pomoci Ducha svatého šířit světlo.“ (TV 430)

Boží slovo je hlásáno nejen při kázání, ale také během přednášek, při studiu Bible nebo v domácím kruhu.

Randy Maxwell řekl:

„Avšak ve skutečnosti jsme bezchovně bezmocní a misijně (téměř) neúčinní, protože nám schází účinné spojení s naším živým Pánem.“³⁴

Je nedostatek Ducha svatého také příčinou strachu? Mohl by mít Emilio Knechtle pravdu, když říká: „Proč se nám ... nedaří obrátit ten zlý a zkažený svět vzhůru nohama? S naším přesvědčením je něco špatně. Bojíme se konfliktů, bojíme se sporů, bojíme se těžkostí, bojíme se, abychom neztratili své zaměstnání, bojíme se, abychom neztratili svou pověst, bojíme se, abychom neztratili svůj život. Tak mlčíme a schováváme se. Bojíme se zvěstovat světu Evangelium las-kavým ale mocným způsobem.“³⁵

DUCH SVATÝ A NAŠE LITERATURA

Ohledně naší literatury je nám dále řečeno: „Článek napsaný v Du-chu Božím bude potvrzen anděly a bude působit stejným způsobem na čtenáře. Když ale pisatel článku svým životem nedělá Bohu čest a cele se mu nezasvětil, potom andělé tento nedostatek sledují se smutkem. Odvrátí se a nepůsobí na čtenáře, protože v tom není Bůh a jeho Duch. Slova mohou být dobrá, avšak neobsahují povznášející vliv Božího Ducha.“³⁶

Chtěl bych ještě jednou zdůraznit: Přirozeně, že ne všechno, co jsme udělali, bylo špatně. To v žádném případě. Vyvinuli jsme dobré i velmi dobré věci. Pán jistě také požehnal naše lidské úsilí, jak jen to bylo možné. Velkou otázkou ale je: Přístupujeme k těmto úkolům jako duchovní, nebo jako tělesní křesťané? Jedno je jisté: Když se snažíme najít řešení na tělesném základě, vynaložíme zbytečně mnoho času a provedeme mnoho opatření, která nakonec nebudou k ničemu.

³⁴ Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet ... (Lüneburg, 2005)*, str. 8

³⁵ CD „Die letzte Vorbereitung“, část 6

³⁶ Ellen G. White, PH 016 (www.egwwritings.org), str. 29

VELKÁ MISIJNÍ DÍLA BEZ DUCHA SVATÉHO?

Mohly by velké instituce, úspěšné evangelizační programy a mocné misijní strategie vzniknout také bez Božího Ducha?... Andrew Murray, velký misionář v Jižní Africe, věděl, že je to velice dobře možné a že ve velké části křesťanství tomu tak i je, protože napsal následující věty:

„Mohu [o Bohu] kázat nebo psát, přemýšlet nebo meditovat a těšit se z toho, že se zabývám záležitostmi v Božího slova a jeho království – a přesto může působení Ducha svatého ztlačit. Obávám se, že když se člověk podívá zblízka na všechna ta kázání v Kristově církvi a ptá se, proč je v nich tak málo moci, která by vedla k obrácení, proč je navzdory veškeré práci vidět tak málo výsledků pro věčnost a proč kázané slovo má tak malou sílu vést věřící k odevzdání se [Bohu] a k posvěcení, že odpověď zní: Je to nepřítomnost Ducha svatého. A proč je tomu tak? Důvod k tomu může být jen jeden: „tělo“ [viz Ga 3,3] a lidská síla zaujaly místo, které patří Duchu svatému.“³⁷

DUCH SVATÝ A ZDRAVÍ

„Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste **vydali svá těla v oběť živou**, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu.“ (Ř 12,1)

„Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? Ničí-li někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Nebo Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy.“ (1 K 3,16.17)

„Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji? Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha.“ (1 K 6,19.20; viz také: Ex 15,26)

Lidé naplnění Duchem svatým jsou Božím chrámem. Pomyslel jsi už někdy na to, jaké důsledky z toho vyplývají pro tvůj život? Chrám je místem, kde přebývá Bůh. Bůh řekl Mojžíšovi: „A ať mi udělají svatyni a budu přebývat uprostřed nich.“ (Ex 25,8)

Pokud budeme brát vážně tento výrok, pak se péče o naše zdraví a životní styl stane vědomou součástí našeho následovnictví. Naše těla jsou Božím vlastnictvím. Chceš s Božím majetkem zacházet svědomitě? Ano, chceme se o své tělo dobře starat, a to podle pokynů, které

³⁷ Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet ... (Lüneburg, 2005)*, str. 149f

nám dal Bůh! To vyžaduje určitou kázeň. Ten, kdo je naplněn Duchem svatým, zpravidla bude moci tuto kázeň s radostí uplatňovat. Odměnou mu bude lepší zdraví těla, ducha a duše. Kdo není naplněn Duchem svatým, bude to zvládat hůře a tím si uškodí. Bůh očekává, že k jeho cti, a pro službu jemu i ke své vlastní radosti budeme své tělo a ducha udržovat v co nejlepším stavu. Pro naplnění Duchem svatým neexistuje ani v tomto vztahu žádná náhražka. Když v nás Ježíš žije skrze Ducha svatého, potom je také našim Lékařem (Ex 15,26). Uzdravení se děje vždy pro dobro postiženého a ke cti Bohu. Může nám zde ovšem vyvstat otázka: Uzdravuje velký Lékař všechny?

„Jedna starší žena z Kambodže přišla jako uprchlík na urgentní příjem misijní nemocnice, která byla zřízena v uprchlickém táboře v Thajsku. Měla na sobě šaty buddhistické jeptišky. Prosila, jestli ji může ošetřit MUDr. Ježíš. Vyprávěli jí tedy o Ježíši. Vložila v něj svou důvěru a byla uzdravena na těle i na duši. Když se pak mohla vrátit do Kambodže, získala 37 lidí pro Krista.“³⁸

Pán vzkázal věrnému králi Ezechiášovi v nemoci: „Uzdravím tě.“ (2 Kr 20,1-11) Proč však ho Pán neuzdravil slovem, ale přikázal mu přiložit obklad z fíků? Mohlo by to být proto, že Pán očekává i naši účast skrze přírodní léčebné prostředky nebo změnu stravy, pohyb, zklidnění atd.? Proč Pán neuzdravil Pavla, ale ponechal mu „osten v těle“? Sám Pavel říká: „...abych se mimořádností zjevení nepovyšoval...“ (2 K 12,7-10). Ellen G. Whiteová nám nicméně vzkazuje: „*Vliv Božího Ducha je nejlepší lék, který může nemocný muž nebo žena přijmout. Zdraví je nebeský dar. Čím dosažitelnější je nebeský vliv, tím jistější bude uzdravení nemocného, který věří.*“³⁹

Není také pozoruhodné a příznačné, co napsal jeden obchodník? Podělil se o to, že u něj veškeré zdravotní semináře nikdy nic nez mohly. Avšak od té doby, co se denně modlí za Ducha svatého, se cele přeorientoval na zdraví životní styl a přijal vegetariánskou stravu. Neukazuje to, že naplnění Duchem svatým nás motivuje a daruje nám sílu s radostí přijmout zdravý životní styl?

Na závěr se chci ještě zeptat: Jak je to s uzdravením z víry? Můžeme ho očekávat, aniž bychom byli naplněni Duchem svatým? (V Mk 16,17.18; Jk 5,14-16.)

³⁸ Autor neznámý, *Our Daily Bread – Andachtsbuch (RBC Ministries)*, 26. listopadu 1993
³⁹ Ellen G. White, *Medical Ministries (www.egw writings.org)*, str. 12

PŘÍPRAVA NA JEŽÍŠŮV NÁVRAT

Na Ježíšův druhý příchod (nebo na to, že zemřeme v Pánu) nás nemůže připravit nic než upřímné společenství s Ježíšem skrze Ducha svatého. Lze to ukázat na třech oblastech. (Podrobněji v „Spirit Baptism and Earth s Final Events“ od Dennise Smithe.)

A. Osobní vztah s Kristem

Ježíš řekl: „*A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.*“ (J 17,3) Slovo „poznat“ má v Bibli mnohem hlubší význam, než má v dnešním jazyce. Znamená úplné, oboustranné a láskyplné odevzdání se. Je dosažitelné jedině skrze život v Duchu svatém. To je vyjádřeno i v následujícím citátu:

„*Musíme mít živé spojení s Bohem. Musíme být naplněni mocí shůry skrze Ducha svatého, abychom dosáhli vyššího stavu. Žádná jiná pomoc pro nás neexistuje.*“⁴⁰

Lidé, kteří ukřižovali Pána Ježíše, měli výborné znalosti Starého zákona. Protože si ho však špatně vykládali, tak ani nevyhledávali osobní vztah s Ježíšem.

B. Spravedlnost z víry

V posledním poselství, které dal Bůh lidem, tedy v trojandělském poselství, jde o hlásání „věčného evangelia“ (Zj 14,6.7). Co je jádrem tohoto poselství, které by měl slyšet a které uslyší celý svět? Je to naše ospravedlnění z milosti jen skrze víru v Ježíše (Ef 2,8.9). Ti, kdo v době konce mocně hlásají toto poselství, musí jeho moc také sami prožít. Musí rozumět spravedlnosti z víry jedině skrze Ježíše, svého Spasitele, který odpouští hříchy a vysvobozuje z hříchu, a musí ji také osobně prožít. To je možné jenom v životě naplněném Duchem svatým, jehož prostřednictvím nás může Ježíš Kristus vést k poslušnosti. To, že v nás přebývá Ježíš, se projevuje právě poslušností všech Božích přikázání. Svět bude tímto poselstvím osvěcen (Zj 18,1).

⁴⁰ Ellen G. White, *Review and Herald (www.egw writings.org)*, 5. dubna 1892

C. Lásky k pravdě

Jaké důsledky pro náš život dnes bude mít, jestliže budeme, nebo naopak nebudeme naplněni Duchem svatým? Jak se to projeví, pokud jde o **lásku k pravdě, o studium Božího slova a o prosazování pravdy v našem životě**? V 2 Te 2,10 je psáno, že „...hynou, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli zachráněni.“ Ti, kdo nemohou být svedeni, mají lásku k pravdě ve svých srdcích. Jak získáme tuto lásku? Můžeme ji mít jedině tehdy, pokud Ježíš Kristus přebývá v nás skrze Ducha svatého. Ř 5,5 říká, že láska do našeho srdce přichází skrze Ducha svatého. Ef 3,17 nám říká, že budeme „zakořeneň a založeni v lásce“ skrze Ducha svatého. U J 16,13 je Duch svatý nazván „Duch pravdy“. To nám jasně ukazuje, že je nutné být duchovním křesťanem, abychom měli lásku k pravdě. Máme dnes problém s láskou k pravdě, k Božímu slovu, k prorockému slovu? Uvažujme také o době, která leží před námi: „*Pouze lidé, kteří pečlivě studují Písmo a přijali lásku k pravdě, budou chráněni před velkým klamem, který ohrozí celý svět... Je dnes Boží lid tak pevně zakotven v Božím slovu, že odmítne spoléhat na své smysly?*“ (GC 625)

OVOCE DUCHA NEBO SKUTKY TĚLA

„*Působení Ducha svatého znamená, že Kristus žije v člověku. My Krista nevidíme, nemluvíme s ním, a přesto je nám jeho Duch svatý nablízku, ať jsme kdeokoliv. Jeho Duch svatý působí v každém a skrze každého, kdo přijme Krista. Kdo zná Ducha přebývajícího uvnitř, nese ovoce Ducha.*“⁴¹

Ga 5,22: Lásky, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. (PBK) Trpělivost, laskavost, sebeovládání. (ČEP) Zdrženlivost, vytrvalost. Ef 5,9: Spravedlnost, pravda.

Ga 5,16-21 nám ukazuje, že skrze Ducha svatého je v nás zlomena moc hříchu.

Říkám však: **Duchem chodte a žádost těla nedokonáte.** Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. **Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem.** (Ř 7,23; 8,1) Skutky těla jsou zřejmé, jsou to cizoložstvo, smilstvo, nečistota, bezuzdnost, modloslužba, čarování, nepřátelství,

svár, žárlivost, hněvy, soupeření, rozdělení, sekty, závisti, vraždy, opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království.“

DUCHOVNÍ DARY

„*Duchovními dary rozumíme dary, které působí Duch svatý tak, jak se o nich zmiňuje v 1 K 12,28 a Ef 4,11.12: apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři, učitelé, dary moci, uzdravování, pomocníci, správci, dary jazyků. Tyto dary přispívají k přípravě svatých, k dílu služby“ ... Potvrzují svědectví církve a poskytují jí správu a vedení.*“⁴² Duch svatý dával za určitým účelem i jiné dary: moudrost, rozumnost a „poznání pro každou práci“ (Ex 31,2-6) nebo stavitelské umění (1 Pa 28,12.19).

BOŽÍ VOLBA, NEBO VLÁDA LIDU?

Po celém světě máme v církvi demokratické způsoby. Jejich záměrem však nikdy nebyla vláda lidu. Demokracie je vláda lidu, ale vlastním cílem našeho hlasování je, aby jednotlivec naslouchal Božímu hlasu a podle něj hlasoval. Když budeme naslouchat Božímu hlasu, měla by se v hlasování projevit Boží vůle. Všichni se jistě modlíme před účastí ve výborech. Často jsme také, dříve než odevzdáme svůj hlas, vyzývání k tiché modlitbě, abychom si před Bohem ujasnili, jak máme hlasovat. Nehemiáš řekl: Nehemiáš řekl: „*Můj Bůh mi položil na srdce, abych...*“ (Neh 7,5) a Ellen G. Whiteová říká o 1. kapitole Nehemiáše: „*A zatímco se modlil, v jeho duchu se zformoval svatý úmysl.*“⁴³

Uslyší tělesný křesťan Boží hlas? Pokud se vědomě a cele neodevzdal Pánu, pak jistě žádnou odpověď nedostane (Ž 66,18; 25,12). Pokud tělesný člověk hlasuje upřímně podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, pak je to jistě z lidského pohledu ještě v pořádku. Ale ve chvíli, kdy se má vyhovět lidským dohodám, je to manipulace a hřích.

Vedoucí mají velký vliv na Boží dílo. Určitě je zřetelný rozdíl – a může to mít závažné důsledky, když jsou ve vedení bratři a sestry, které k tomuto úkolu povolal Bůh, nebo když tuto práci vykonávají na základě lidské volby.

41 Hrsg. Francis D. Nichol, *Adventist Bible Commentary sv. 6 (Hagerstown, 1980)*, str. 1112

42 Hrsg. Gerhard Rempel, *Schlüsselbegriffe adventistischer Glaubenslehre (Hamburg)*, str. 44
43 Ellen G. White, *Southern Watchman (www.egwwritings.org)*, 1. března 1904

PENÍZE

Jaké rozdíly budou mezi duchovními a tělesnými křesťany, pokud jde o nabývání peněz a zacházení s nimi? Považujeme se za vlastníky svých prostředků, nebo za Boží správce? „*Touha po penězích a přepychu učinila z tohoto světa doupeř zlodějů a lupičů. Písmo svaté líčí hrabivost a útlak, který zavládne před druhým příchodem Kristovým.*“ (PK 427)

BOŽÍ OCHRANA PRO NAŠI ŽIVOTNÍ CESTU

Boží andělé chrání ty, kteří se bojí Boha. „*Hospodinův anděl táboří kolem těch, kdo se ho bojí, a vytrhuje je.*“ (Ž 34,8) „*Každý následovník Krista má svého anděla strážného. Tito nebeští strážci chrání spravedlivé před mocí zla.*“ (E.G. White, Vom Schatten zum Licht, Zürich/Wien 2012, str. 467 [345]) – Když je řeč o tom, že ti, kteří se bojí Boha, kteří jsou následovníci Krista a jsou spravedliví, jsou pod Boží ochranou, týká se to všech, kteří se vnímají jako křesťané? Platí to také pro ty, kteří svůj život Ježíši cele nezasvětili? Pro děti to platí, neboť o tom hovoří Ježíš v Mt 18,10: „*Dávejte si pozor, abyste nepohrdli ani jedním z těchto maličkých. Neboť vám pravím, že jejich andělé v nebesích stále hledí na tvář mého Otce, který je v nebesích.*“ Doporučuji, aby sis přečetl v knize Velký spor věků nebo Velké drama věků v kapitole 31 odstavec o službě dobrých andělů. Tato kapitola je pro každé Boží dítě důvod k radosti.

Když se tedy díváme na to, v čem je rozdíl, vidíme, že tady není ani jedna oblast, které by život v Duchu svatém nepřinesl významná pozitiva. A na druhou stranu neexistuje oblast, kde bychom neutrpěli velkou škodu, když nebudeme žít v Duchu svatém. Není to snad pro každého z nás velká motivace, abychom se každý den zasvětili Bohu a prosili něj o naplnění Duchem svatým?

Před několika lety odletěl z letiště v Tokiu Boeing 707. Jeho cílem byl Londýn. Start byl dobrý a nebe bylo jasné a slunečné. Zanedlouho mohli pasažéři spatřit známou japonskou horu Fudžijamu. Najednou dostal pilot nápad, že horu obletí, aby si jeho pasažéři mohli lépe vychutnat tento vzácný pohled.

Opustil pevně stanovený kurs a vydal se na vyhlídkový let. Při vyhlídkovém letu se kapitán letadla vyhnul pojistkám pozemních kontrolních stanic a spolehl se jen na to, co viděl. Pilot viděl horu pod sebou. Výškoměr ukazoval 4000 metrů. Co ale neviděl, byl katabatický vítr a prudké nárazy větru, které zuřily okolo Fudžijamy. Na to nebyl Boeing 707 stavěný. Zlomil se ve vzduchu, zřítíl se a všichni cestující do jednoho zahynuli.⁴⁴

Tělesný křesťan žije na „vyhlídkovém letu“. Sám se rozhoduje. Navzdory nejlepšímu výhledu ale ztroskotá. Duchovní křesťan žije pod vedením Ducha svatého v láskyplném a důvěrném vztahu se svým Pánem, který ho vede k bezpečnému cíli.

⁴⁴ Kalenderzettel 17. 2. 1979 Reinhard Petrik

KLÍČ K PRAXI

Jak mohu v praxi uskutečnit a prožít řešení, které má pro mě Bůh? Jak se může člověk modlit, aby si byl po modlitbě jistý, že ho Duch svatý naplnil?

MODLITBA A NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM

Důležité je, abychom šli touto cestou ve víře a abychom ve víře prosili o Ducha svatého. To znamená, že když prosím o Ducha svatého, mám také důvěřovat a být přesvědčen o tom, že Pán vyslyšel mou modlitbu a už během ní mi dal Ducha svatého.

Ga 3,14 říká: „...**abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.**“

Náš nebeský Otec nám poskytl důležitou pomoc, abychom mu mohli snáze důvěřovat. Říkáme tomu, že se „**dovoláváme při modlitbě zaslíbení**“. K tomu si můžeme přečíst klíčové místo v Bibli v 1 J 5,14.15:

„A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás.“

Pán nám zde dává všeobecný slib, že vyslychá modlitby podle své vůle. Boží vůle je vyjádřena v přikázáních a zaslíbeních. Na ně se můžeme v modlitbách odvolávat. Těm, kdo se modlí podle Boží vůle, říká verš 15, podle Bible kralické: „**Že pak víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, podlé toho víme, že máme prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu.**“ Jiný překlad (ČSP) říká: „**A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, víme, že máme to, co jsme od něho žádali.**“

Co to znamená? Naše modlitby podle Boží vůle **jsou vyslyšeny v témž okamžiku, ve kterém je předneseme Bohu.** Na našich pocitech se to však většinou vůbec neprojeví. Jsme vyslyšeni skrze víru, ne skrze pocity. Ty se mohou dostavit později.

Díky modlitbám s kuřáky a alkoholiky jsem se naučil: V okamžiku, kdy se modlili o vysvobození, nic nepozorovali. Byli vyslyšeni **ve víře**. Za několik hodin si však všimli, že už nemají žádnou chuť na tabák nebo alkohol. V tomto okamžiku byli vyslyšeni i **prakticky**.

Ježíš říká u Mk 11,24: „*Proto vám pravím: Věřte, že jste všechno, za cokoliv se modlíte a oč žádáte, přijali, a budete to mít.*“

Ellen G. Whiteová říká: „*Nemusíme čekat na nějaký zvláštní viditelný důkaz požehnání. Samo zaslíbení je už darem, a tak můžeme pokračovat ve své práci s jistotou, že Bůh splní to, co slíbil, a že dar, který nám už patří, se projeví tehdy, když ho budeme nejvíce potřebovat.*“ (Výchova 153)

DĚKOVAT ZA VYSLYŠENÍ

Nyní následuje ještě jeden důležitý aspekt: Když jsou naše prosby splněny už v okamžiku, kdy je vyslovíme, pak je správné v dalším okamžiku Bohu poděkovat za vyslyšení. **Naše děkování v této chvíli vyjadřuje důvěru Bohu**, že naši modlitbu vyslyšel a že očekáváme její praktické naplnění, když k tomu nastane ten správný čas. Jsou věřící, kteří vzápětí po modlitbě něco zpozorují. Ale u mnohých je to jako u Eliáše: Bůh nebyl v bouři, v zemětřesení, ani v ohni, ale v tichém a jemném hlase (1 Kr 19,11.12). Tak tomu bylo i u mě. Delší dobu jsem si myslel, že se nic neděje. Pak jsem si najednou uvědomil, že se toho ve mně stalo mnoho, aniž bych si toho všiml.

ZMĚNIT SVÉ MYŠLENÍ

To znamená: **V tomto okamžiku je nutné změnit myšlení:** „... *proměňujte se obnovou své mysli*“ (Ř 12,2)

Je správné teď říct: Děkuji, že jsi mě vyslyšel. Děkuji, že jsi mou prosbu už splnil. Děkuji, že to v pravou chvíli zakusím.

To není žádná autosugesce. Při autosugesce si něco namlouvám. Když se při modlitbě dovolávám zaslíbení, pak mám pro takovouto změnu mysli božský základ, neboť ve víře jsem již byl vyslyšen. Když v tomto případě nezměním své myšlení, pak to svědčí o tom, že nedůvěřuji Bohu, ale řídím se podle svých pocitů. Tímto postojem dělám z Boha lháře, a nic tedy nedostanu.

Důležité je také, abych jednal odpovídajícím způsobem, i když nic nepozoruji. Bůh vždy požaduje naši víru. Přeje si, abychom mu důvě-

řovali. Vzpomeňte si na přechod přes Jordán. Nejprve museli vstoupit kněží do vody a až potom se Jordán rozdělil. Náman se musel sedmkrát ponořit, než byl uzdraven.

Možná řekneš: „To nemůžu. Nedokážu si to představit.“ Pomysli, prosím, na to, že je spousta věcí, které si nedokážeme vysvětlit. Dodnes nevíme, co je to elektřina, ačkoliv ji všichni používáme. Dodnes nevíme, jak se děti naučí mluvit. Přesto se to všechny naučí. „*Vždyť i v přírodě jsme stále obklopeni divy, které přesahují možnosti našeho chápání. Nemělo by tedy pro nás být překvapením, když i v duchovním světě nacházíme tajemství, která nedokážeme pochopit.*“ (Výchova 101)

Přemýšlejme o Př 3,5.6: „*Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, nespolehej se na svoji rozumnost. Poznávej ho na všech svých cestách, a on napřímí tvé stezky.*“

Velmi cenné odkazy týkající se „modlitby, při níž se dovoláváme zaslíbení“, jsou obsaženy v kapitole „Víra a modlitba“ v knize „Výchova“ od Ellen G. Whiteové.

PROSIT O DUCHA SVATÉHO

Myslím, že k tomu, abychom se modlili o naplnění Duchem svatým, máme ty nejlepší předpoklady. Nesmíme ovšem zapomenout, že nejde o to, přesvědčovit Pána Boha, aby jednal podle naší vůle, nýbrž o to, abychom my věřili jeho slibům a jeho spolehlivosti.

Zaslíbení o přijetí Ducha svatého

Pán nám dal úžasná zaslíbení o přijetí Ducha svatého:

L 11,13: „*Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kteří ho žádají.*“

Cožpak se náš nebeský Otec těmito slovy nezavazuje? Podmínkou v tomto úžasném zaslíbení je: **Prosit!** Ježíš tím nemyslí poprosit jednou, nýbrž prosit stále a nepřestávat.

Ovšem také zde je důležité vidět souvislost, např. ve

Sk 5,32: „*My jsme svědkové těchto slov, i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.*“

Podmínkou zde je: **Být poslušný!** Zde vidíme, že se nesmíme opírat o jeden jediný text. Musíme brát zřetel i na kontext daného zaslíbení. Nejde přitom o jednorázovou poslušnost v jedné věci, která by nám

mohla být příjemná. Spíše jde o to, abychom poslouchali **jeho**: našeho úžasného Spasitele a Přitele. Poslušnost působí radost. Modli se každé ráno o poslušné srdce. Modli se, ať tě Pán učiní ochotným ke všemu, co chce, a ať stojí při tobě v chtění i činění. To bude dobrý předpoklad.

J 7,37: „Žízni-li kdo, ať přijde ke mně a pije.“

Tady se jedná o **touhu** po Duchu svatém. Když nemáš žádnou touhu nebo si myslíš, že jí máš málo, pak o ni smíš prosit. To je prosba podle Boží vůle, která bude ihned vyslyšena. Náš úžasný Bůh v nás působí na základě našich proseb dokonce i „chtění a činění“. Můžeme se modlit také za to, abychom toužili hledat upřímné společenství s Bohem, milovat ho celým srdcem a sloužit mu s radostí, abychom stále více toužili po Ježíši, jeho návratu a sjednocení v Božím království, abychom měli touhu číst Božo slovo a nalézat důležité poznatky a také abychom toužili být soucitní a způsobilí pomáhat při záchraně ztracených.

J 7,38.39: „Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra! To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili;...“

A tady je podmínka: **Věřit!** Vidíme zde, že naše víra v Ježíše Krista, tedy naše důvěra v Boha, je důležitým předpokladem pro přijetí Ducha svatého. Když se však při modlitbě dovoláváme zaslíbení, potom je víra snadná.

Ga 5,16: „Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte.“

Zde máme dokonce **zaslíbení**, které je vyjádřeno příkazem. Chce-li Pán, abych chodil v Duchu, pak to přece také jednoznačně znamená, že mě chce naplnit Duchem svatým. A ukazuje nám zde, že když jsme naplněni Duchem svatým, nejsme už vydáni všanc svým žádostem. Duch svatý v nás zlomí sílu hříchu (Ř 8,1-17, obzvláště v. 2). Skrze Ducha svatého bude naše tělo usmrceno (viz Ř 8,13). Vzpomeňme si na Pavla, který o sobě řekl: „Na každý den umírám...“ (1 K 15,31) To, že nejsme vydáni skutkům těla (Ga 5,18-21), nýbrž rosteme v ovoci Ducha (Ga 5,22), je něco nesmírně cenného.

To, že nejsme vydáni napospas hříchu, si můžeme představit podobně, jako je tomu při sestavování dalekohledu. Aby do čoček nevnikl prach, je v příslušné místnosti přetlak. To znamená, že když se otevřou dveře, vzduch jde ven. Žádný prach nemůže dovnitř. Proto jsme-li naplněni Duchem svatým, nevykonáme „žádosti těla“.

Ef 3,16-19: „aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce, a tak abyste byli se všemi svatými schopni pochopit, jaká to šíře a délka a výše a hloubka, a poznat Kristovu lásku, která převyšuje poznání, a tak byli naplněni až do vsí plnosti Boží.“

Možná si této síly delší dobu nepovšimneme. Je to asi jako v přírodě. V zimě jsou stromy holé, na jaře zelené. Když se začínají probouzet k životu, působí v nich nesmírná síla. My ji nemůžeme vidět ani slyšet. Ale pak vidíme výsledek. Tak tomu bylo i u mě. Děkuji, že mi Pán dává sílu v hojnosti.

Jiný příklad: Už několik desetiletí víme, že v těle máme elektrický proud. Ano, je tam. My ho ale nepozorujeme.

Ef 5,18: „... naplňujte se Duchem.“ Nebo: „Nechávejte se stále znovu naplňovat Duchem.“⁴⁵

ŽÁDNÝ POZITIVNÍ VÝSLEDEK ... ?

„Jeden mladý muž hledal duchovní péči, protože chtěl být naplněn Duchem svatým. Dost se tím natrápil. Kazatel se ho zeptal: „Odevzdal jste svou vůli cele Bohu?“ „Myslím, že ne tak docela.“ „Tedy“, řekl kazatel, „modlitba [o naplnění Duchem svatým] bude nic platná, dokud svou vůli úplně neodevzdáte Bohu. Nechcete ji teď předat Pánu?“ „Nemohu,“ odpověděl tento muž. „Jste připraven, že Bůh to pro vás udělá?“ „Ano.“ „Pak ho o to proste.“ A tak se modlil: „Ó, Bože, zbav mě své svévole a přiveď mě k tomu, abych se cele odevzdal Tvé vůli. Vezmi si mou vůli. Prosím ve jménu Ježíše.“ Pak se kazatel zeptal: „Stalo se tak?“ „Ovšemže,“ řekl, „prosil jsem Boha o něco v souladu s jeho vůlí a vím, že mě vyslyšel a že mám to, oč jsem prosil (1 J 5,14.15). Ano, je to tak, moje vůle je pryč.“ Pak řekl kazatel: „Proste teď o křest Duchem svatým [naplnění Duchem svatým].“ On se modlil: „Ó, Bože, pokřti mě právě teď Duchem svatým. Prosím ve jménu Ježíše.“ A stalo se tak okamžitě, jakmile odevzdal Pánu svou vůli.“⁴⁶

⁴⁵ Hrs. Werner E. Lange, *Unser grösstes Bedürfnis (Lüneburg, 2011)*, str. 42

⁴⁶ Reuben A. Torrey, *Der Heilige Geist – Sein Wesen und Wirken (Frankfurt, 1966)*, str. 150

„Možná si této síly delší dobu nepovšimneme. Je to asi jako v přírodě. V zimě jsou stromy holé, na jaře zelené. Když se začínají probouzet k životu, působí v nich nesmírná síla. My ji nemůžeme vidět ani slyšet. Ale pak vidíme výsledek. Tak tomu bylo i u mě. Děkuji, že mi Pán dává sílu v hojnosti.“

PŘEDTÍM A POTOM – VELKÝ ROZDÍL

Ačkoliv jsem modlitby, ve kterých se můžeme dovolávat Božích zaslíbení, znal už dlouho, mnoho let jsem se domníval, že stačí, když v modlitbě jednoduše vyslovím prosbu o Ducha svatého, aniž bych se dovolával zaslíbení. Víím, že mnozí mají také tento názor. Nechci říct, že to považuji za nesprávné.

Když však přemýšlím o své osobní zkušenosti, mohu jen litovat, že jsem se takto modlil a nedovolával se při modlitbě zaslíbení. Už několik let se ale denně modlím o Ducha svatého a vědomě se přitom dovolávám zaslíbení, abych po své prosbě měl jistotu, že mě nyní naplňuje Boží Duch. 28. října 2011 mi díky jednomu zážitku najednou došlo, jak moc se lišil můj život předtím a poté.

Od té doby, co se při modlitbě dovolávám zaslíbení, se můj vztah k Bohu prohloubil a Ježíš se pro mě stal bližším a důležitějším. Není to jen subjektivní pocit a mohu to potvrdit na následujících skutečnostech:

- ▶ Při čtení Bible často začínám chápat věci novým a povzbudivým způsobem.
- ▶ V boji s pokušením mohu vítězit.
- ▶ Čas modlitby se mi stal vzácnějším a dělá mi velkou radost.
- ▶ Bůh mě obdarovává mnoha vyslyšenými modlitbami.
- ▶ Ještě větší radost mám, když vyprávím druhým o Ježíši, a činím tak svobodněji (Sk 4,31).
- ▶ I k mé vlastní radosti jsem se stal společenštějším.
- ▶ Díky Boží milosti žiji radostně a cítím se skrytý v bezpečí jeho dlaně.
- ▶ V těžkém období mě Pán zázračně nesl a vnitřně mě posílil.

Změna probíhala docela tiše a klidně. Všiml jsem si jí až poté, co jsem se nějaký čas každý den modlil o Ducha svatého a přitom jsem se

dovolával zaslíbení v Bibli. Od té doby prožívám jiný druh křesťanství. Předtím byl můj život s Bohem poněkud namáhavý a vysilující. Nyní však prožívám radost a sílu.

Mrzí mě, že nedostatek Ducha svatého způsobil v mém životě ztráty, a to jak v mém manželství a rodině, tak v mých sborech, kde jsem sloužil jako kazatel. Když jsem došel k tomuto poznání, velice jsem prosil našeho Pána o odpuštění.

I v této oblasti se, žel, potvrzuje, že nemůžeme vést nikoho dál, než jsme sami. Kromě toho vezměme v úvahu, že se osobní nedostatky jednotlivce v rodině a ve sboru sčítají nebo i násobí.

Aby druzí nemuseli litovat týchž opomenutí v životě, uvedl bych rád ještě několik myšlenek.

V 2 Pt 1,3.4 je psáno, že díky upřímnému společenství s Ježíšem „... nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti...“

To potom také znamená, že Duch svatý mi bude udělen na základě zaslíbení. Zaslíbení lze přirovnat k bankovnímu šeku. Když předložíme šek podepsaný majitelem účtu, můžeme čerpat z cizího účtu. Jako Boží děti (J 1,12) smíme s šeky zaslíbení, které podepsal Ježíš, čerpat každý den. Je k ničemu, když předložíme vlastní šeky, i kdybychom si je nechali vytvořit nějakým umělcem. Potřebujeme šek podepsaný majitelem účtu.

Možná existuje ještě další důvod, který nám přiblíží modlitbu, při které si dovoláváme zaslíbení. Síla spočívá v Božím slově. Proč se Ježíš na kříži modlil slovy žalmu? (L 23,46) Proč se při pokušení na poušti bránil slovy Bible a satan musel utéct? (Mt 4,4.7.10) Řekl: „*Je napsáno: Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.*“

Ježíš, Stvořitel, věděl, že moc spočívá v Božím slově. „*V každém přikázání a v každém zaslíbení slova Božího je moc, Boží život. V něm může být naplněno každé přikázání a uskutečněno každé zaslíbení.*“ (PM 16) To je nádherný výrok! Boží moc a jeho život jsou obsaženy v každém zaslíbení. Když se při modlitbě dovoláváme zaslíbení, používáme Boží slovo. O něm je psáno: „...tak bude mé slovo, které vyjde z mých úst: Nenavráť se ke mně s prázdnou...“ (Iz 55,11)

Mým úmyslem je už navždy se při modlitbě o Ducha svatého dovolávat zaslíbení. Když se právě takto modlím, tak ihned po mé prosbě také vím, že jsem Ducha svatého přijal na základě slibu v Božím slově v 1 J 5,15: „*A víme-li, že nás slyší, kdykoli o něco žádáme, víme, že*

máme to, co jsme od něho žádali.“ Když se modlím a nedovolávám se zaslíbení, **doufám**, že jsem byl vyslyšen. Je lepší udělat si na takovou modlitbu čas a prožít požehnaný den, než večer litovat, že jsem to zanedbal.

Z tohoto důvodu jsem se rozhodl napsat jako příklad jednu modlitbu o Ducha svatého, v níž se dovolávám zaslíbení. Lze ji samozřejmě i zkrátit. Má velkou cenu, když se naučíme modlit se samostatně přímo s Božím slovem. Rozhodující však je, že naše víra bude díky zaslíbením natolik posílena, že budeme mít po modlitbě jistotu, že jsme přijali Ducha svatého. Ducha svatého obdržíme, když věříme tomu, oč v modlitbě prosíme.

PŘÍKLAD – MODLITBA S DOVOLÁVÁNÍM SE ZASLÍBENÍ O KAŽDODENNÍ NOVÉ NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM

Modlitba: Otče v nebesích, přicházím k Tobě ve jménu Ježíše, našeho Spasitele. Ty říkáš: **Dej mi... srdce své... (Př 23,26)** To chci teď udělat tím, že se Ti dnes znovu odevzdám (zasvětim), a to se vším, čím jsem a co mám.⁴⁷ Děkuji ti, že jsi tuto modlitbu už podle své vůle vyslyšel, protože Tvé Slovo říká, že pokud se modlíme v souladu s Tvou vůlí, potom víme, že to, za co jsme se modlili, už máme (1 J 5,15 PBK, B21, ČSP, Žilka, ČEP pouze v odkazu g). A kromě toho říkáš, že nikoho, kdo k Tobě přijde, nevyženeš ven (J 6,37).

Ježíš řekl:

„*Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha Svatého těm, kteří ho žádají.*“ (L 11,13)

Dále říkáš, že dáš Ducha svatého těm, kdo v Tebe věří (J 7,38.39), kdo Tě **poslouchají** (Sk 5,32), kdo se jím nechávají neustále znovu naplňovat (Ef 5,18) a kdo **chodí v Duchu** (Ga 5,16). To je i moje přání. Prosím, splň to všechno ve mně. Z toho důvodu Tě ze srdce prosím, Otče, abys mi nyní pro dnešní den daroval Ducha svatého. Protože je tato prosba v souladu s Tvou vůlí, děkuji Ti, že jsi mi nyní dal dar Ducha svatého (1 J 5,15). Přijmij můj dík za to, že jsem současně přijal Tvou Boží lásku,

⁴⁷ „Za své děti přijme jen lidi, kteří budou spolupracovat s Kristem a vyznávat: Pane, vše, co mám, i vše, čím jsem, patří tobě.“ Ellen G. White, Touha věků (Hamburg, 1973), str. 332.2

neboť Tvé slovo říká: „... **Boží láska je vylita v našich srdcích skrze Ducha svatého, který nám byl dán.**“ (Ř 5,5; Ef 3,17) A tak chci říct spolu s žalmistou: „**Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, síla má.**“ (Ž 18,2) Děkuji, že proto mohu Tvou láskou milovat i své bližní.

Děkuji Ti, že skrze Ducha svatého ve mně byla zlomena moc hříchu. (Ř 8,13; Ga 5,16nn) Prosím, zachraň mě a ochraňuj mě dnes před hříchem, před světem, obdař mě úplnou ochranou před padlými anděly, chraň mě před pokušeními, vytrhni mě z nich, když to bude nutné, a zachraň mě před mou starou zkaženou povahou.

A dej, prosím, abych jak slovy, tak i způsobem života byl Tvým svědkem (Sk 1,8). Tobě buď chvála a dík za vyslyšení mé modlitby. Amen

Ježíš sám chce v nás přebývat skrze Ducha svatého (1 J 3,24; J 14,23). Ellen G. Whiteová říká: „Vliv Ducha svatého je Kristův život ve věřícím.“⁴⁸ Síla, která obrátila Petra a Pavla a mnoho jiných lidí, je k dispozici také nám. Také nám dává, „aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku“ (Ef 3,16).

Naplnění Duchem svatým je klíčem k životu víry v radosti, síle, lásce a vítězství nad hříchem.

MŮŽE BÝT ČLOVĚK STÁLE DUCHOVNÍ?

Ano! Pokud si nepřipustíme žádné úvahy o nevíře a dýcháme duchovně: když „výdechem“ vyznáváme své hříchy a „nádechem“ se dovoláváme Boží lásky a Božího odpuštění a necháme se znovu v modlitbě víry naplnit Duchem svatým.⁴⁹

Člověk se však samozřejmě může stát z dlouhodobého hlediska zase tělesným. Bible nezná rčení „jednou spasen, navždy spasen“. Naše hříšná povaha je nám poté stejně jako dříve na dosah ruky. „Žádný z apoštolů a proroků nikdy netvrdil, že je bez hříchu.“ (PNL 323)

Ale díky životu v Duchu svatém s Ježíšem v srdci je její moc zlomena, takže můžeme žít radostný a mocný křesťanský život. Naše spravedlnost je výhradně v Ježíši Kristu, „... jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlnost, posvěcením i vykoupením.“ (1 K 1,30) Toto

48 Hrsg. Francis D. Nichol, *Adventist Bible Commentary* sv. 6 (Hagerstown, 1980), str. 1112

49 Helmut Haubeil & Gerhard Padderatz, *Gott, Geld & Glaube* (Eckental, 2009), str. 97

důležité téma je důkladněji probráno v brožuře „In Jesus bleiben“ (Zůstávat v Ježíši).

Kdybychom se kvůli delšímu zanedbávání duchovního života nebo opomíjení duchovního dýchání stali opět tělesnými, pak bychom měli vědět, že náš milosrdný Spasitel na nás čeká. (K otázkám ohledně vyznání hříchu: viz poznámka pod čarou⁵⁰.)

Důležité je znát způsob, jak bychom prostřednictvím Boží milosti znovu a snad navždy mohli vést duchovní život. Nikdo nemusí zůstat tělesný.

Ale uvažujme – osobně i společně – o tom, co říká Randy Maxwell: „Myslíme si snad, že k opětovnému oživení Boží církve z téměř duchovní smrti by mohlo dojít bez námahy?“⁵¹

Zdejší život v plnosti zde i věčný život, spása mnoha lidí i náš dík za nesmírnou Ježíšovu oběť si zaslouží úsilí. Rozhodující snahou je setkat se s Pánem při ranní pobožnosti, kde nás vyzbrojí svou silou.

O apoštolovi Janovi čteme:

„Každý den bylo jeho srdce přitahováno blíže ke Kristu, až v lásce k svému Mistru zapomněl na sebe. Jeho domýšlivost a ctíždost ustoupily působením přetvářející moci Kristovy. A oživující vliv Ducha svatého mu dal nové srdce. Moc lásky Kristovy způsobila změnu v jeho povaze. Takto se v důsledku projevuje společenství s Ježíšem. Přebývá-li Kristus v srdci, mění se celá povaha od základu.“ (CK 50)

50 Prosby »Vyznání hříchů a odpuštění« se probírají na www.missionsbrief.de

(Rubrika: Nachfolge – Jüngerschaft – Freundschaft mit Gott). Sündenbekenntnis: Teil 3 & 4; Vergebung: Teil 10 & 11

51 Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet ...* (Lüneburg, 2005), str. 162

JAKÉ MÁME ZKUŠENOSTI?

Osobní zkušenost a zkušenost sboru, sdružení, unie

ZKUŠENOST JEDNOHO BRATRA

5. září 2011 jsem dostal e-mail. Jeden bratr z Austrálie v něm vyprávěl:

„Už dva roky se každý den modlím o naplnění Duchem svatým. Mou prosbou je, aby jeho prostřednictvím ve mně Ježíš přebýval den ode dne stále více. Moje cesta s Bohem byla [v této době] velmi pozoruhodná. Od té doby, co prosím Ježíše, aby ve mně žil, uskutečňoval ve mně svou vůli a každý den mě znovu naplňoval svým Duchem, se v mém životě stále jasněji projevuje ovoce Ducha z Ga 5. Je pro mě větším potěšením číst Bibli a svědčit druhým o Kristu. Mnohem více si přeji modlit se za druhé. Kromě toho se odehrály významné změny i v mém životním stylu.“

Vidím v tom všem potvrzení svého každodenního hledání Boha a své každodenní prosby o Ducha svatého.“

Dále napsal:

„Doporučuji Ti šest týdnů se každý den modlit o naplnění Duchem svatým a pozorovat, co se stane.“

40 DNŮ MODLITEB V CURYCHU

„Nezávisle na sobě se našemu kazateli i mně dostala do rukou kniha, jejíž obsahem jsme byli nadšeni. Jmenuje se: ,40 Days: Prayers and

Devotions to Prepare for the Second Coming⁵² od Dennise Smithe z vydavatelství Review and Herald. Tuto knihu jsem nemohl prostě jen tak přečíst a odložit. Její obsah mi změnil život.

V našem sboru Zürich-Wolfswinkel (asi 100 členů) jsme pociťovali velkou potřebu oživení a modliteb, a tak jsme na podzim 2011 naplánovali ‚40 dnů modliteb‘. Kniha nám k tomu poskytla podrobné a cenné informace a k tomu navíc 40 vhodných denních zamyšlení.

Témata pojednávají o naplnění Duchem svatým, o modlitbě, o hlášení evangelia, o životě v Ježíši a o duchovním společenství.

A tak jsme 1. října 2011, plní radostného očekávání, zahájili našich 40 dnů. Díky Bohu se zúčastnila většina členů našeho sboru. Modlitebníci se každý den scházeli k modlitbám, každý den si posílali SMS zprávy a denně se modlili po telefonu. Jedna skupina se shromažďovala každé ráno v šest hodin k zamyšlení a k modlitbě.

Těchto 40 dnů pro nás bylo nezapomenutelným zážitkem. Bůh nám daroval mnoho zkušeností s modlitbou právě v souvislosti se současně probíhající sérií přednášek o biblických prorocích. Tyto přednášky byly velkým požehnáním. Měli jsme mnoho návštěvníků a na následný seminář o prorocích se přihlásilo 20 lidí. Přišlo mezi 50 a 60 hosty, což se v minulých 20 letech neudalo.

Boží Duch náš sbor trvale změnil a je radost vidět, jak se naše malé skupinky začínají rozrůstat a jak členové sboru, kteří touží dávat biblické hodiny, nacházejí zájemce. Ti, kteří se zapojili, mají nyní hluboké přání, aby Boží Duch působil i nadále. Jemu chceme z celého srdce poděkovat a vzdát mu čest.“ Béatrice Egger, Sbor Zürich-Wolfswinkel.

40 DNŮ MODLITEB V SRBSKU – ZPRÁVA Z JIHOVÝCHODNÍ EVROPSKÉ UNIE V BĚLEHRADU

V září 2010 jsme přeložili a vydali knihu ‚40 Days: Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming‘. Dali jsme ji k dispozici všem členům naší unie. Pak jsme zorganizovali týdenní modlitební shromáždění pro následujících 40 dnů. Postili jsme se a modlili se za nové vylití Ducha svatého.

⁵² Dennis Smith, 40 dnů – zamyšlení a modlitby k přípravě na Ježíšův druhý příchod (Viedeň, 2012)

Tato kniha byla přeložena mimořádně pro 40 dnů modliteb v Curychu a je nyní také k dostání v německém jazyce.

V důsledku toho se v místních sborech vytvořila úplně jiná atmosféra. Pasivní členové církve se stali aktivními a projevíli zájem sloužit druhým. Jiní, kteří měli dlouhá léta neshody o různých tématech (a dokonce spolu přestali mluvit), se usmířili a začali plánovat společné misijní činnosti.

V říjnu 2010 jsme se dozvěděli o iniciativě ‚Oživení a reformace‘. Chopili jsme se jí a viděli jsme v ní pokračování toho, co Bůh už v naší unii započal.

Od té doby prožíváme užší společenství mezi sebou navzájem, větší jednotu a lepší porozumění mezi spolupracovníky unie.

NÁSLEDKY OŽIVENÍ V INDIAN CREEKU V USA

V publikaci Missionsbrief č. 35 jsme podali zprávu o oživení mezi kazateli v Jiho-centrálním sdružení v USA. Šlo tehdy jen o náhle vzplanuvší oheň, který by zase brzy ustoupil úspornému duchovnímu plameni, nebo tento oheň obnovy stále ještě hoří?

Kazatel Roy Rugless informuje: „Ellen G. Whiteová poznamenává, že jedním z důvodů, proč se dosud nedostavil pozdní déšť, je, že o něj neprosíme tak, jak bychom měli. Z tohoto důvodu povzbuzujeme naše bratry a sestry v Jiho-centrálním sdružení, aby usilovali o Ducha svatého. Naše modlitebny by se měly stát domy modlitby. Proto jsme začali nejdříve u vedení církve a kazatelů.

Při modlitební konferenci pro kazatele, která se konala v Indian Creeku, jsme mimořádným způsobem prožili Boží přítomnost. To inspirovalo naše kazatele, aby podpořili modlitební iniciativu sdružení. Dvě třetiny našich sborů mají nyní koordinátory modliteb. Mělo by jich ovšem být ještě víc.

Následně po shromáždění o oživení v Indian Creeku došlo ke dvěma dalším událostem, kdy mocně působil Duch svatý. Pokaždé jsme prožili ducha pokání a vyznání hříchů. Život mnoha lidí se změnil. Účastníci nesli Ducha oživení do místních sborů. Aby tato zkušenost byla stále živá, setkávají se bratři a sestry nyní každý týden. Vyměňují si své zkušenosti, zkoumají Bibli, modlí se jeden za druhého a duchovně tak rostou. Někteří se povzbuzují přes Facebook. Znepřátelení věřící se smířili, zatížení lidé byli vysvobozeni, ano, dokonce i někteří nemocní byli uzdraveni.

Nemusíme mít strach z Ducha svatého. On je Božím darem, kterému bychom neměli bránit, aby vstoupil do našich sborů. Ještě ne-

jsme tam, kde bychom měli být. Jsme ale na správné cestě, abychom se stali Božími dětmi, které jsou ospravedlněny vírou – skrze Ducha svatého, který dílo v nás a ve světě skrze nás dokoná.“ *Pastor Roy Rugless, vedoucí oddělení modlitby Jiho-Centrálního sdružení, USA (2011)*

DOPISY ČTENÁŘŮ A ZKUŠENOSTI Z NĚMECKA, RAKOUSKA A ŠVÝCARSKA

Živá přímluvná modlitba: Nejdřív jsem si knihu [o 40 dnech] jen přečetla. Už od prvních stránek na mě udělala dojem. Neměli bychom se za někoho jen modlit, ale také se o tohoto člověka s láskou starat. Tak se naše přímluva stane živou. Ke své lítosti jsem ale takovou přímluvnou modlitbu ještě nikdy neviděl. Živá víra v praxi! Jsem přesvědčená, že pro toho, kdo se modlí, je stejně důležitá jako pro toho, za koho se modlíme. Už na začátku mě také přesvědčilo to, že se zde podporuje společenství ve sboru. Ach, doufám, že vzniknou taková společenství, jaká jsou popsána v poslední kapitole. Upřímně řečeno, rozplakala jsem se, protože jsem vlastně po takovém společenství už dlouho toužila. Přesvědčilo mě, že tato kniha napomáhá tomu, aby mohl být „Kristus ve mně“, a tak nás vysvobozuje od vlastních výkonů. Četla jsem několik knih na téma „Kristus ve mně“, ale tato kniha se mi z nich zdá nejužitečnější. Věřím, že prostřednictvím této knihy bude posílen náš modlitební život, že bude podpořeno sborové společenství a přímluvná modlitba se stane živou. Kniha mi dává naději pro mě, pro sbor i pro svět. Děkuji Bohu za ni. Jako další budu studovat úvod do 40 dnů, který jsem našla na www.missionsbrief.de, budu se za to modlit a ponesu to dál, kam mě Bůh povolá.

O několik týdnů později přišel další e-mail od této sestry: Jak víš, knihu jsem si tehdy prostě přečetla. Teď, když si děláme pobožnosti s mou společnicí na modlitbách, poznávám, že jsou ještě mnohem cennější, než jsem si tehdy myslela. Dostala jsem odpovědi, které jsem nedostala, když jsem byla sama. Děkuji Bohu i za mou společnici na modlitbách, která se intenzivně a živě zapojuje. H. K.

Bůh působí! Na webových stránkách Missionsbrief jsem si přečetl první tři kapitoly z brožurky „Kroky k osobnímu oživení“ a pak jsem si všechny strany vytiskl. Chtěl jsem si celou stať prostudovat a více se tím zabývat. Je to totiž přesně to, co já osobně potřebuji. Prostudoval jsem si to už třikrát a vždy jsem objevil něco nového. Teď se

do toho pouštím znovu, abych to ještě lépe pochopil a s Boží pomocí uskutečnil v každodenním životě. Bůh působí! Jsem přesvědčen, že se něco pohne! Všiml jsem si však, že já sám ještě nejsem připravený uskutečnit celý koncept 40 dnů. Potřebuji ještě další osobní přípravu, a proto jsem si předsevzal, že si tato zamyšlení nejprve prostuduji a zakusím sám na sobě, než to budu moci opravdu předávat dál. I. K.

Už si nejsem jistý: Brožurka „Kroky k osobnímu oživení“ mě zasáhla mimořádným způsobem... Narodil jsem se jako adventista a věřil jsem, že až dodnes se všechno ubírá správnou cestou. Kapitola o deseti pannách, ale především Ř 8,9: „Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho“, mě rozhodně šokovala. Najednou jsem si už nebyl jistý, jestli mám Ducha svatého a jestli ve mně působí, protože ve svém životě bolestně postrádám příslušné „ovoce“. Dnes v sobotu odpoledne jsem dočetl knížečku do konce a přemohl mě nekonečný a bezedný zármutek. Pak jsem si přečetl modlitbu na straně 59/60 a vzklíčilo ve mně vroucí přání, abych obržel Ducha svatého a mé srdce se změnilo a aby mě Bůh Otec utvářel podle své vůle... A.P.

Skutečně vyburcovaný: Až teprve teď je mi opravdu jasné, jak důležité je prosit o naplnění Duchem svatým. V knize o 40 dnech je tato prosba pevnou součástí každodenní modlitby. Obvykle jsem se modlil o Ducha svatého jen občas a jsem vděčný za větší poznání. Dozvěděl jsem se také, že společenství je velice důležité. Knížečka „Kroky k osobnímu oživení“ mě skutečně vyburcovala a ukázala mi, jak silná a intenzivní se stává modlitba, když se dovoláváme Božích zaslíbení, a jak důležité je, abych se každý den znovu odevzdal svému Spasiteli. B. W.

Obdivuhodné zkušenosti: S brožurkou „Kroky k osobnímu oživení“ máme obdivuhodné zkušenosti. Mnoho bratrů a sester se modlí každý den navrženou modlitbu (str. 59/60) ve dvojicích. Já sama se modlím už pět měsíců s jednou kamarádkou. U **všech jdou věci k lepšímu**, nejen na osobní úrovni, ale je pročištěn i domov, vztahy, manželství, duchovní život, sbor. Nedochází přitom k velkým konfliktům, nýbrž vše se děje tiše, jakoby samozřejmě. Jsme velice udiveni a vidíme v tom Boží proces čištění a vyjasňování, který určitým způsobem usnadňuje život, protože stále více cítíme Boží blízkost. Nedávno mi řekla jedna sestra: „Vždy jsem si představovala, že povedu dobrý život, který se líbí Bohu, ale v cestě stálo příliš mnoho těžkostí. Konečně se mi tento sen splnil. A to je jen začátek!“ – Také dvě ses-

try z reformované církve se modlí už týdny tuto modlitbu a prožívají úžasné věci. V jejich životech se ujasňují věci, o nichž předtím ani netušily, že je na nich něco k objasňování. E. S.

Poznat JEJ: Před nějakou dobou jsem četl v Missionsbriefu tvůj článek. Toto téma mě zaměstnává už asi tři roky. Teď jsem právě začal číst „Kroky k osobnímu oživení“. K tomu mohu říct jen AMEN! Těší mě, že jsem v tvých řádcích našel mnoho „svých vlastních“ myšlenek! Mám pocit, že v našich sborech jen o vlas míjíme cíl. Nemohu se zbavit dojmu, že jsme se přestali zaměřovat na to podstatné! Jak často nám jde o to, „co je pravda“, „jak bychom měli žít“ nebo „jak důležité je prorocství“, a nemyslím si, že je to špatně. Avšak přehlídíme, PROČ nám Pán dal tyto věci! Nemá snad pravda za cíl plné společenství s Bohem? Neměly by nám tyto oblasti spíše pomáhat, abychom SKUTEČNĚ poznali Boha? Není snad cílem prorocství, abychom HO poznali v jeho velikosti a všemohoucnosti a abychom pochopili, že když má ve své ruce celý svět a řídí ho, může stejně tak vést a utvářet náš život? Co je to věčný život? J 17,3: „A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Ženich v podoběnosti řekl pěti bláznivým pannám jen: „Neznám vás.“ Cílem naší víry je prostě poznat Boha, mít s NÍM společenství, aby nás mohl naplnit tak, jako kdysi naplnil chrám (2 Pa 5,13.14). A když nás on takto zaplní a naplní celé naše bytí, potom už nežijeme my, ale Kristus žije v nás. (Autor je znám redakci.)

Ale Bůh je tady! Procházíme s naším sborem velmi těžkým obdobím, ale Bůh je tady! Motivovali jsme členy sboru, aby si přečetli brožurku „Kroky k osobnímu oživení“. V sobotu jsme slyšeli kázání o knize zamyšlení „40 dnů“ a dali jsme také prostor bratrům a sestrám, aby popsali své zkušenosti s brožurkou. Další den, v neděli, jsme začali studovat knihu „40 dnů“. Za 20 dnů plánujeme sdílení s kázáním a společným jídlem. Prožíváme, že mnozí členové sboru jsou velmi povzbuzeni. Přejeme si těžkou situaci, ve které se náš sbor nachází, překonat a být otevřeni pro Ducha svatého. Nejprve musíme uznat svůj nedostatek a pak přijde touha po naplnění Duchem svatým. Do příští soboty si téměř všichni bratři a sestry přečetli brožurku „Kroky k osobnímu oživení“. Někteří dokonce vícekrát! A tak nám osm lidí při bohoslužbě vyprávělo svou zkušenost s touto brožurkou. Mnozí se domnívali, že pocítili nového ducha. Všechny knihy o 40 dnech

byly rozdány. Prostřednictvím modlitby za sebe navzájem jsme se sobě velice přiblížili. Mám takovou radost, že se věci daly do pohybu a jsem plný naděje. (Autor je znám redakci.)

PODIVUHODNÁ VYSLYŠENÍ PŘÍMLUVNÝCH MODLITEB

Druhá kniha (kniha o 40 dnech, 2. díl) od Dennise Smithe je pro mě neuvěřitelným požehnáním. Lidé, za které se modlím, ve svém životě zažívají obrat až o 180 stupňů.

S jedním přítelem jsem měla během období 40 dnů hluboký duchovní rozhovor. Vyprávěl mi, že v posledních týdnech je jeho život jiný. Má větší potřebu se modlit, více přemýšlí o Božím slově a opouští věci, které pro něj byly cenné a stály mu za námahu. Dodala jsem si odvahy a pověděla mu o knize o 40 dnech a o tom, že je jedním z pěti lidí, za které se modlím. Tu zvolal plný příjemného překvapení: „Takže za to všechno můžeš ty!“

Jedna dívka se rozhodla, že svůj život stoprocentně zasvětit Bohu. I když znala víru od dětství, žila bez Boha. O víru neměla vůbec zájem a byla úplně v zajetí světského života. Teď je zcela proměněná; všichni, kdo ji znají, to vidí a diví se tomu. Studuje se mnou Bibli a sama se účastní 40denního programu naší církve. Chtěla by i jiné povzbudit, aby brali život víry vážně.

Další mladá dívka, za kterou jsem se modlila, se musela zúčastnit jednotýdenního vzdělávacího kurzu a měla přitom bydlet s dalšími účastníky kurzu na ubytovně. Celou dobu si dělala kvůli všem těm cizím lidem tolik starostí, až ji začalo bolet břicho, stále jí bylo špatně a zvracela. Den před odjezdem jsem ji povzbudila k modlitbě a také jsem jí řekla, že se za ni už delší dobu modlím. Společně jsme se modlily, aby v této situaci prožila Boží pokoj a získala zkušenost s vyslyšenou modlitbou. Během onoho kurzu mi telefonovala a nadšeným hlasem mi sdělovala, jak neuvěřitelně u ní Bůh zasáhl. Nejenže jí daroval úplný pokoj, ale také pevný postoj, aby se neúčastnila večerních zábav s diskotékami, alkoholem atd.

Modlím se za tyto lidi i poté, co 40 dnů skončilo, protože vidím a slyším, jak úžasně Bůh vyslychá vytrvalé modlitby. A. M.

BOŽÍ PŮSOBENÍ NA ZÁKLADĚ PŘÍMLUVNÉ MODLITBY

Za posledních pět let jsem úplně ztratil kontakt na jednoho pro mě důležitého člověka. Zdálo se, že mé zprávy ignoruje. Slyšel jsem, že už asi tři roky nechodí do sboru (přitom ve sboru vyrostl) a že má vztah s jednou nevěřící ženou. Napsal jsem si tohoto chlapce na svůj modlitební seznam, i když jsem považoval za nemožné, že bych ním mohl znovu navázat kontakt, protože bydlí 600 km daleko a nikdy mi neodpověděl. Přesto jsem se modlil za „životní znamení“.

Zanedlouho jsem se dověděl, že nedaleko místa, kde jsem se zrovna nacházel, se má konat křest jeho bratra a že tento křest byl „náhodou“ odložen na dobu, kdy se konalo 40 dnů modliteb (původně byl naplánován jiný termín). Rozhodl jsem se tam jet – a tam jsem ho potkal! Mohli jsme spolu vést velmi hluboký rozhovor. Vyprávěl mi, že od určité doby má stále větší potřebu vrátit se k Bohu, ale že mu chybí síla ke změně životního stylu. Pověděl jsem mu, že se za něj 20 dní intenzivně modlím a že jsem ho už předtím měl na svém modlitebním seznamu. Nebyl schopen slova, protože právě tehdy cítil, jak na něj Bůh působí.

Při této velice duchovní bohoslužbě u příležitosti křtu byl opravdu dojat, a když kazatel učinil výzvu, cítil jsem jeho vnitřní boj. Po dlouhém zápasu padl konečně na kolena a plakal. Znovu se odevzdal Bohu! Na konci večera mi vyprávěl, že se rozhodl chodit zase pravidelně do sboru a změnit svůj život. Nikdy by byl nečekal, že tento víkend skončí právě takto.

O několik týdnů později jsem se s ním setkal na mládežnické misijní konferenci, která ho znovu velice posílila a povzbudila. Děkuji Bohu za to, že se tento milovaný člověk obrátil! M. H.

Další dopisy a zkušenosti čtenářů je možné si přečíst na www.missionsbrief.de – zkušenosti s 40 dny modliteb.

JEŽÍŠŮV PŘÍKLAD

Náš Pán Ježíš je ve všem naším největším vzorem. U L 3,21.22 čteme: „*Stalo se, když byl křtěn všechny lid, a když i Ježíš byl pokřtěn a modlil se, že se otevřelo nebe a sestoupil na něho Duch Svatý v tělesné podobě jako holubice.*“

Ellen G. Whiteová k této události říká: „*Jako odpověď na jeho modlitbu k Otci se otevřelo nebe a Duch na něj sestoupil jako holubice a zůstal na něm.*“⁵³

Je úžasné, co se dělo v době jeho služby: „*Každé ráno mluvil se svým Otcem v nebesích. Každý den od něj přijal nový křest (naplnění) Duchem svatým.*“⁵⁴ Jestliže Ježíš potřeboval každý den nové naplnění Duchem svatým, čím víc ho potřebujeme my!

ZÁVĚREČNÉ MYŠLENKY

V Duchu svatém získáváme úžasného vůdce ve všech životních situacích a sílu podle bohatství jeho slávy.

Tak to bude připraven náš charakter a staneme se cennými nástroji v Boží službě. Naše každodenní odevzdání se a naplnění Duchem svatým povede k opravdovému průlomu v našem životě.

Pán nás chce připravit na nejdůležitější období světových dějin. Chce, abychom my sami byli připraveni na jeho příchod a abychom v síle Ducha svatého spolupracovali na dokončení díla evangelia. Chce nás provést vítězně těžkými časy.

Každý den se odevzdej Pánu a nech se naplnit Duchem svatým, aby ti mohl darovat osobní oživení a reformaci.

Rád bych zakončil jedním textem a modlitbou za oživení:

„...*ale pak se můj lid, který se nazývá mým jménem, pokoří, budou se modlit, hledat moji tvář a odvrátí se od svých zlých cest, vyslyším z nebes, odpustím jejich hříchy a uzdravím jejich zemi.*“ (2 Pa 7,14)

Modlitba: *Otče v nebesích, prosím, dej nám pokoru (Mi 6,8). Dej nám do srdce velkou touhu modlit se a hledat Tvou tvář. Učiň nás ochotnými a pomoz nám odvrátit se od našich zlých cest. Splň v nás, prosím, podmínky a dej nám prožít své vyslyšení jako výsledek Tvého zaslíbení. Odpusť nám naše hříchy a uzdrav nás z naší vlažnosti nebo nevěrnosti. Pomoz nám, prosím, abychom každé ráno složili plnou důvěru v Ježíše a ve víře obdrželi Ducha svatého. AMEN.*

⁵³ Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes* (Lüneburg, 2006), str. 1

⁵⁴ Ellen G. White, *Signs of the Times* (www.egwwritings.org), 21. listopadu 1895

„Oživení lze očekávat jen jako odpověď na modlitby.“ (1SM 121)
 „Když bude vylit Boží Duch jako tenkrát o letnicích, povede to k duchovnímu oživení, které se projeví v podivuhodných činech.“ (2SM 56)

MODLITBA ZA OŽIVENÍ A REFORMACI V ČESKÉ REPUBLICĚ A NA SLOVENSKU

Předem srdečně děkuji všem, kteří se denně nebo často společně modlí za oživení a reformaci. Následuje několik důležitých potřeb, za něž je třeba prosit.

- ▶ 1. Dík za to, že nám Bůh dal za účelem oživení prostřednictvím naší církve a našich vydavatelství potřebnou literaturu k dispozici. Prosba, aby Pán dále rozvíjel, co je potřeba.
- ▶ 2. Dík za všechny, kteří začali každý den prosit o Ducha svatého. Prosba, aby v tom s radostí pokračovali a prožili ve svém životě viditelnou změnu života.
- ▶ 3. Prosba za ty, kdo již vlastní výše uvedenou literaturu a ještě se každý den v modlitbě s vírou neodevzdávají Bohu a neprosí o Ducha svatého, aby tak činili.
- ▶ 4. Prosba, aby se s touto literaturou setkali ti, kdo o ní ještě nevědí.
- ▶ 5. Dík a prosba, aby nám Pán daroval klidné a trvalé oživení a aby o ně pečoval.

Doporučení ke studiu

Důležitý tip: čti tuto brožurku – pokud možno – šest dnů po sobě. Pedagogický výzkum ukázal, že takovéto pro náš život závažné téma je potřebné si přečíst nebo poslechnout šest- až desetkrát, než mu člověk důkladně porozumí. Zkus to alespoň jednou. Výsledek tě přesvědčí.

Literatura k tématu

- ▶ „Oživení a reformace“, Mark Finley
- ▶ „uvítej Božího Ducha“, Garrie F. Williams
- ▶ „Touha věků“, Ellen G. Whiteová, kap. 73 „Nebojte se!“
- ▶ „Poslové naděje a lásky“, Ellen G. Whiteová, kap. 5 „Dar Ducha svatého“
- ▶ „Perly moudrosti“, Ellen G. Whiteová, kap.8 „Skrytý poklad“

Zatím v češtině nedostupné:

- ▶ „40 dnů [kniha 1]“ – zamyšlení a modlitby k přípravě na Ježíšův druhý příchod, Dennis Smith
- ▶ „40 dnů [kniha 2]“ – zamyšlení a modlitby k oživení vztahu s Bohem, Dennis Smith

Ke stažení

Brožurku „Kroky k osobnímu oživení“ od Helmuta Haubeila je možné si přečíst nebo stáhnout na www.missionsbrief.de.

Dále je možné si stáhnout pětidílnou sérii kázání s touto tematikou „Espelkamp“ v mp3. (Rubrika: Predigt - Predigten hören)

Také obě knížky „Erfüllt vom Heiligen Geist – Wie erfährt man das?“ („Naplněný Duchem svatým – jak to můžeme prožít?“) jakož i „Beständiges Leben im Heiligen Geist – Wie lernt man das?“ („Trvalý život v Duchu svatém – jak se to naučíme?“) si lze číst nebo vytisknout na www.missionsbrief.de (Rubrika: Nachfolge – Jüngerschaft – Mitteilbare Konzepte).

PRAKTICKÉ MATERIÁLY

Pomocné podklady pro organizátory 40 dnů modliteb podle knih „40 dnů“ od Dennise Smithe jsou na webových stránkách www.missionsbrief.de (Rubrika: Mission – Missionsmaterial – 40 Tage). Zde se nachází praktický materiál k této knize:

- ▶ Úvod ke 40 dnům – úplný koncept
- ▶ 40 Days Instruction Manual (v angličtině)
- ▶ Různé vzory k programu 40 dnů
- ▶ Zkušenosti s programem 40 dnů
- ▶ Ukázky
- ▶ 5 minutové představení na videu

ZKUŠENOSTI S ŽIVOTEM V DUCHU SVATÉM

Náš Pán Ježíš řekl: „Ale přijmete moc Ducha Svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země.“ (Sk 1,8) **Přátelská prosba:** Když ve svém životě víry nebo při vydávání svědectví učiníš zkušenosti s Duchem svatým, budeme vděční, když se o ně podělíš a poskytneš je Helmutu Haubeilovi ke zveřejnění v „Missionsbriefu“ (je to možné mu poslat v češtině nebo slovenštině). Přitom nám, prosím, sděl, zda máme uvést jen tvé iniciály nebo celé jméno a sbor. Měj, prosím, na paměti, že tvá zkušenost může posílit druhé, aby také rostli v životě s Duchem svatým.

Kontakt:

Helmut Haubeil

Rosenheimerstr. 49

D-83043 Bad Aibling / Oberbayern

E-Mail: helmut@haubeil.net

Uzávěrka publikace Missionsbrief je 15. ledna a 15. července. Bude-
me velice vděční za zprávy z dřívějších, pokud je to možné.

Kroky K OSOBNÍMU OŽIVENÍ

Helmut Haubeil je obchodník a kazatel. Po úspěšném období, kdy pracoval jako prokurista v jednom spedičním závodě, přijal ve svých 37 letech Boží povolání a stal se kazatelem. 16 let působil v službě církvi a poté se stal ředitelem adventistického domova seniorů v Bad Aiblingu. Je zakladatelem a vydavatelem publikace Missionsbrief. Od té doby, co je v důchodu, se výrazně podílí na budování misijního díla ve Střední Asii a Indii.

»Proč nehladovíme a nežízníme po daru Ducha svatého, když jeho prostřednictvím můžeme obdržet sílu? Proč o tom nemluvíme, proč se za to nemodlíme, proč o tom nekážeme?«